

USVA

ZINE 4/2012

<i>Pääkirjoitus</i>	3
<i>Hanna Morre: Metsän kuningatar</i>	4
<i>Aino Tuulikki Vähäpesola: Runoja</i>	10
<i>Magdalena Hai: Erehdys</i>	16
<i>Nadja Sokura: Anna minulle kipusi</i>	20
<i>Charles Goyle: Verenpunainen lumienkeli</i>	26
<i>Jaakko Markus Seppälä: Valiojoukko</i>	32
<i>Olli Penttinen: Kokeilija</i>	37

Yhteystiedot / Vastaava toimittaja:

Anne Leinonen / usvazine@gmail.com, Kiisterintie 146,
50670 Otava

Kansikuva: Wam1975 | Dreamstime.com

Graafinen ulkoasu: Eija Lappalainen

Taitto: Anne Leinonen

Kuvitus ja grafiikat: Roxana González, Andrey Kiselev, Irina Kuzevanova, Mike_kiev, Ongap, Passigatti, Banu Samanci, Sylverarts

Kirjoittajat: Charles Goyle, Magdalena Hai, Hanna Morre, Olli Penttinen, Jaakko Markus Seppälä, Nadja Sokura, Aino Tuulikki Vähäpesola

Hallintoneuvosto: Petri Salin, Petri Laine, Helena Numminen, Raija Komppa-Rannaste, Datapeltojen pehtoori, Anne Huotarinen, Eija Laitinen, Markku Lappalainen, Ulla Huopaniemi-Sirén, Liisa Rantalaiho. Sari Peltoniemi, Irma Hirsjärvi

Tekstien ja kuvien copyright on tekijöillä.

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa osoitteessa

<http://www.usvazine.net>

Usva4/2012 julkaisupäivä: 26.11.2012

1/2013 ilmestyy huhtikuuussa 2013.

Sisällys

Usva 4/2012 tarjoaa lukijoille lyhyitä spekulatiivisia novelleja. Kirjoittajat ovat Usvan sivuilla tuoreita tekijöitä, vaikka monella heistä aiempia julkaisuja onkin.

Hanna Morre vie lukijan arkiseen tilanteeseen, johon outo tunkeutuu kuin varkain. *Metsän kuningatar* on tarina urbaanin ja luonnon kohtaamisesta, salaisuuksista sekä sovituksista.

Pitkästä aikaa lehdessä on mukana runoutta. **Aino Tuulikki Vähäpesolan** mielenmaisemat ovat tunnelmallisia ja taidokkaita.

Suomen ensimmäisenä steampunk-kirjailijana kunnostautunut **Magdalena Hai** kertoo novellissaan *Erehdys*, mitä mahtaakaan tapahtua kuoleman jälkeen. **Nadja Sokuran** *Anna minulle kipusi* on lukiomaailmaan sijoittuva arjen selviytymistarina: hyväntekeväisyydellä on hintansa, auttajalla

kahdet kasvot.

Charles Goyle taitaa väkevät kauhutunnelmat. Hänen novellissaan *Verenpunainen lumienkeli* voi kuulla tutun virren sävelmän – ja tutustua olentoihin, joita kukaan ei haluaisi kohdata.

Jaakko Markus Seppälän humoristinen, luennon muotoon puettu tarina *Valiojoukko* valaisee sitä, millaisista aineksista legendat on tehty. Joskus rakkaudesta ja intohimosta, toisinaan luusta – ja tappavasta oikeudentunnosta.

Numeron päättää **Olli Penttisen** Kokeilija, kertomus lääkärin ja potilaan häilyvästä suhteesta. Missä menee terveen ja sairaan raja, entä mikä on onnellisuuden mittapuuh?

Usva toivottaa lukijoilleen hyvää loppuvuotta 2012 ja menestystä seuraavaan vuoteen!

PÄÄKIRJOITUS

Perinteinen tapa kirjoittaa kaunokirjallisuutta ja saattaa sitä julki lukijoille on ollut se, että työllä ja vaivalla kirjoitetaan käsikirjoitus ja tehdään siitä niin hyvä, että se ylittää valtakunnallisen julkaisukynnyksen. Kuka tahansa vakavissaan kirjoittava henkilö tietää, että hyvyys on suhteellista. Tekstin täytyy olla toimiva monella mittapuulla, mutta samaan aikaan kaupallisesti mielenkiintoinen ja sopia kustantamon linjaan. Erinomainenkin voi jäädä julkaisematta, jos se ei satu oikeaan rakoon ja löydä kustantajaa, joka näkee siinä kustantamisen arvoisen tapauksen.

Osuuskumma-kustantamo on perustettu tarpeeseen saada vähälevikkiselle ja marginaaliselle jakelukanava. Joukko spekulatiivisen fiktion kirjoittajia päätti, ettei jää odottamaan kustantamoiden hylsykirjeiden kierrettä vaan ryhtyy itse kustantamaan. Painopisteenä olevat kummalliset tarinat ovat sellaisia, ettei niillä ole välttämättä suurta kaupallista potentiaalia, mutta pienjulkaisuna ne puoltavat paikkaansa. Joukkotoiminnan etuna on niin kustannusten, työn kuin vastuunkin jakaminen.

Osuuskustantaminen kuulostaa omakustantamiselta, ja omakustanne on toisinaan synonyymi tekstille, joka on huonosti toimitettu. Kustantamoalaa ja sen käytänteitä haukkumalla moni wannabe-kirjailija myös kuittaa sen, jos omat kyvyt eivät riitä, ja toteuttaa haaveensa omasta kirjasta ilman sen suurempaa itsekritiikkiä. Osuuskumma on ottanut julkaisemisen vakavasti. Se pitää yllä perusteltua kustannuslinjaa, tekee kustannuspäätöksiä harkiten ja huolehtii tekstien toimittamisesta. Osuuskummassa on noin

parikymmentä jäsentä, joten työtehtäviä voidaan jakaa jokaisen osaamisen mukaan.

Kustantamo on perustettu tämän vuoden alkupuolella, ja siltä on nyt ilmestynyt kolme julkaisua. *Ursula*-lehti on spekulatiivinen romanttinen viihdelukemista, joka ilmestyy pääosin verkossa. Ensimmäinen numero painettiin poikkeuksellisesti myös paperille. *Kumman rakas* -antologia tarjoi erikoisia rakkauksia ja lopuvuodesta ilmestynyt *Steampunk – koneita ja korsetteja* taas nimensä mukaisesti tarttuu ajankohtaiseen steampunk-ilmioon kotimaisin voimin. Antologian tekstit ovat pääosin osakkaiden kirjoittamia, mutta mukana on myös ulkopuolisia voimia. Tässä vaiheessa vuotta kustannusohjelma tuntuu harkitulta ja aloitus maltilliselta.

Osuuskumman tapaiselle pienkustantajalle on kentällä tilaa. Toivotaan, että toiminta jää sekä taloudellisesti että henkisesti plussan puolelle, niin että kustantamosta tulee vakiintunut toimija. Vähintään kustantamo voi tarjota osakkailleen tilaisuuden oppia kustantamisen käytänteitä ja muuntaa osaaminen ammatiksi – se on arvo sinänsä, sillä kustannusalalle ei ole ammatillista koulutusta.

Tie ei tule olemaan silkkaa nousukiittoa. Menestykseen tarvitaan ennen kaikkea intohimoa kirjallisuuteen ja voimaa olla kyynistymättä realiteettien keskellä.

Anne Leinonen

METSÄN KUNINGATAR

Hanna Morre

Turmistuin, kun Minna kertoi ostaneensa pienen mökin Siuntioista. “Missä helvetissä on Siuntio?”, jouduin kysymään ensimmäisenä. Jossakin Kirkkonummen kupeessa ja sen paikan minä nyt sentään tiesin. Sinne kulkee junakin. Minna selitti suu vaahdossa kuinka hän aikoo katkaista oravanpyörän ja hidastaa elämäänsä. Hän muuttaisi pieneen mökkiinsä ja pyrki omavaraiseen talouteen. Pasi ei vaikuttanut yhtä innostuneelta kuin vaimonsa, mutta kun Minna oli lahjonut hänet mönkijällä, syttyi miehenkin silmiin omituinen kiilto.

Olen aina ollut kaupunkilainen. Rakastan sitä, ettei kaupungeissa ole koskaan pimeää ja hiljaista. Nautin siitä, että pääsen sutjakasti ravintoloihin, teatteriin, oopperaan, kirjastoon, kauppaan ja taidenäyttelyihin. Tapahtumatarjonta on runsasta eikä minulla ole koskaan tylsää. Ystävät asuvat raitiovaunureittien varrella ja ostosmahdollisuudet ovat rajattomat. Saan espressoja, latteja, sushia ja tortilloja. Minulla on Stockmann, Esplanadi ja lukuisat kahvilat.

Kaiken sen vaahtoamisen jälkeen kävi ilmi, että Minna odotti minun lähtevän Siuntioon. Hänestä “aito käsillä tekeminen rentouttaa sielun, mielen ja lihakset”. Mökki pitäisi maalata ja se kuulemma vaati muutenkin pientä laittoa. Olisin kieltäytynyt jyrkästi, ellen olisi kuitenkin kokenut ystävyysvelvoitettavan. Ja olihan Minnakin ollut tapetoimassa uutta kaksiotani.

– *Voitsä olla tänään?*

Tyttö seiso vanhan omakotitalon ovella. Pienet varpaat kipuristelivät kuluneissa lenkkareissa silkasta jännityksestä. Hän oli saanut loistoidean ja hän tiesi voivansa ylipuhua Minnan mukaan. Ajatushan oli niin hyvä ja niin jännittävä. Se kruunaisi kaiken ja muiden tyttöjen leikit kalpenisivat sen varjossa.

– *Äitiii! Voinksmä mennä Katin kaa ulos?*

Niinpä löysin itseni Minnan ja Pasin citymaasturista Evitskogintieltä matkalla kohti paikkaa, jota Googlen karttakaan ei tunnistanut. Maisema vuorotteli peltoa ja metsää. Olisin halunnut nukahtaa, mutta Minnan ja Pasin taukoamaton, innostunut löpötys piti minut väkisin hereillä. Pasi oli mönkijän myötä todella päässyt vauhtiin. Hän oli kotoisin Espoosta, joten oli oikeastaan maalainen ja siten asiantuntija. Kiristelin hampaitani. Pasi oli useinkin asiantuntija milloin miltäkin alalta.

Minna taas sisusti. Hän ei tiennyt ottaisiko sisustusteemakseen merihenkisyyden vaiko talonpoikaistyylin. Mökin lähellä oleva lampi tuki merihenkistä tyyliä ja laivastonsininen väri oli aina tyylikäs ratkaisu. Talonpoikaistyylin romattisuus houkutti kyllä myös ja antaisi enemmän mahdollisuuksia viehättäville yksityiskohdille. Toisaalta hän ei halunnut heittää entistä elämäänsä tyystin unholaan ja harkitsi myös modernia, skandinaavista pelkistävyyttä. Huomaavaisesti Minna tiedusteli ajoittain minunkin mielipidettäni.

– *Mihin me mennään? Minna kysyi.*

– *Metsään. Mulla on idis.*

Maisema oli päättänyt jämähtää nyt metsäksi alkumatkan vaihtelevuuden jälkeen. Katselin ulos tymppiintyneenä. Puita, puita ja – yllätys, yllätys – puita. Ne seistä pönöttivät järkähtämättöminä tien varrella, josta tienviitat olivat lopulta jääneet kokonaan pois. Minna oli kaivanut käsilaukustaan huterasti piirretyn kartan muistinsa tueksi. He olivat käyneet mökillä vain kerran aiemmin. Maantie oli vaihtunut leveäksi hiekkatieksi, hiekkatie soratieksi ja lopulta soratie vain vaivoin erotettavaksi ja autolla kuljettavaksi kinttupoluksi. Muljautin silmiäni.

Mökki putkahti auton nokan eteen niin äkkiä, että ihmettelin ettei Pasi ollut ajanut sitä päin. Ja jos olisikin, niin eipä siitä olisi voinut häntä juuri syyttää. Mökki oli erinomaisesti maastoutunut. Se oli väriltään haalistuneen ruskea tai harmaa, ei siitä oikein ottanut selvää. Peltikatto oli osin peittynyt vihreään mönjään eikä minkäänlaista pihaa käytännössä juuri ollut. Sankka havumetsä lupaili karmivaa itikkahyökkäystä, ennustin synkkänä. Tuuheat ja korkeat kuuset auttoivat mökin maastouttamisessa erinomaisesti ja tuntuivat siltä, kuin metsä olisi halunnut häivyttää mökin allensa kokonaan. Minua puistatti.

Ränsistyneestä ulkomuodosta huolimatta mökki oli sisältä yllättävän siisti. Auttamattoman karu tosin, mutta siellä ei ollutkaan lahonneita lattialautoja, hämähäkinseittejä ja ruosteen peitossa olevaa tiskiallasta. Siellä oli tupakeittiö ja pieni kamari. Tupakeittiön puolella oli pöytä ja kaksi tuolia. Seinän vierustalla oli penkki, jonka tiesin avautuvan vuoteeksi. Vaahteramäen Eemeli -kirjoissa oli ollut sellainen. Keittiö tarkoitti pientä tiskiallasta ja puu-uunia. Ylpeänä Minna kertoi, ettei mökkiin tule sähköä ja vesi oli kannettava itse sisälle.

Huussi oli parikymmenen metrin päässä mökistä vielä paremmin maastoutuneena. Sinne aikanaan johtanut polku oli jo kasvanut umpeen ja pukkasi nyt esiin jonkinlaista oksistoa. Kirosin, kun risut koittivat kietoutua jalkojeni ympärille. Mikään tässä paikassa ei toivottanut minua tervetulleeksi.

Tyttö selitti parhaalle ystävälleen suurta oivallustaan. Metsässä, taajaman laidalla, oli heidän salainen paikkansa. Se oli täydellinen paikka kotileikkiä varten. Juuri sopivasti pieniä risukkoisia koloja barbien ja My Little Ponyjen kodeiksi. Tuuheita kuusia heidän paikkansa kätkemiseksi. Heillä oli oikea pieni valtakunta, jonka ehdoton kuningatar tyttö oli. Minna oli hänen kamarineitonsa ja tekisi

mitä hän käskisi. Barbit ja ponit olivat heidän alamaisiaan. Ja kuten kunnan kuningattaren kuuluukin, aikoi tyttö tarjota kansalleen leipää ja sirkushuveja.

Seisoin auton vieressä hiukan orpona ämpäri kädessäni ja kuuntelin tuulen suhinna kuusistossa. Minna oli aurinkoisesti ehdottanut, että lähtisin keräämään mustikoita piirakkaa varten. Sitä varten oli pakattu mukaan oivallinen makea valkoviinikin. Hän jäisi lämmittämään uunia ja Pasi pilkkoi puita. Minulla oli omat epäilykseni tapahtumien kulusta, mutta parempi olisi tosiaan paeta marjanpoiminnan pariin.

En osannut päättää minne lähtisin. Joka puolella näytti samanlaiselta. Puita, puita ja puita. Metsä ei houkutellut minua vähääkään ja olin viimeksi poiminut mustikoita päiväkodin retkellä parikymmentä vuotta sitten. Mutta vielä vähemmän minua houkutti jäädä Pasiin ja Minnan jalkoihin, joten pakottauduin valitsemaan summanmutikassa jonkun suunnan.

Painoin mieleeni erilaisia maamerkkejä eksymisen varalta, vaikka oikeastaan olisikin Pasille ja Minnalle oikein, että eksyisin. Mitäs raahasivat minut tänne korpeen. Metsä oli täynnä erikoisia puita, suurehkoja kiviä ja pieniä kallioita. Minna oli kertonut, että vain muutaman kilometrin päässä olisi jokin leirikeskuskin ja lampi. En joka tapauksessa aikoonut pois pitkälle korpivaellukselle. Mustikoita piisasi hyvin jo heti kun olin hienovaraisesti poistunut mökin näköpiiristä.

Yksi sieltä, toinen täältä, kolmas suuhun... Kompuroin eteenpäin marjojen ropistessa pieneen ämpäriin. Puiden tiheys ympärilläni tuntui tiivistyvän. Vilkuilin trendikästä rannekelloani ja pohdin kauanko minun olisi sopivaa olla poissa. Alkusyksyn aurinko lämmitti korkealta juuri sopivasti. Yksi sieltä, toinen täältä, kolmas suuhun...

Päädyn siihen, että tunti olisi sopiva aika olla

pois. Siinä ajassa pitäisi saada asiansa hoidetuksi tai muuten siitä ei tulisi joka tapauksessa mitään. Käännyin palatakseni mökille ja suunnittelin ehkä kajauttavani jonkin hilpeän juomalaulunkin saapumiseni merkiksi. En missään tapauksessa halunnut yllättää ketään kesken kaiken. Se olisi noloa.

– Ei me voida! Minna huudahti ja pudisti kiivaasti päätään.

– Kyllä voidaan. Nää tarttee ruokaa, koska muuten ne kuolee nälkään. Ja sit ne voi tanssia sen ympärillä.

Välittämättä Minnan kauhistuksesta tyttö kasasi risut siistiksi pieneksi keoksi, kaivoi taskustaan rypistettyjä sanomalehdensuikaleita ja sytytti tulen ihan kuten oli isän nähnyt lukuisia kertoja tekevän. Isä piti siitä, että tavarat pysyisivät niille määrättyillä paikoilla. Ja tulitikkujen paikka oli takan kulmalla.

– Se onnistui! Minna henkäisi yhtä aikaa kauhuissaan ja innoissaan.

– Tottakai se onnistui.

Annoin ensimmäisten kyyneleiden tulla tunnin harhailun jälkeen. En ollut löytänyt yhtäkään niistä lukuisista mieleenpainamistani maamerkeistä. En löytänyt sitä isoa kiveä, josta tuli mieleen se ajattelijapatsas. Pystyyn kuolleita puita löysin kolme, mutta en ollut varma mikä niistä oli juuri se minkä olin painanut mieleeni vai oliko mikään. Kalliota en löytänyt lainkaan.

Olin kääntänyt taskuni ympäri useita kertoja kieltäytyessäni uskomasta omaa muistikuvaani mökin pöydälle jätetystä kännykästä. Kun olin tajunnut, ettei mökkiin tullut sähköä, olin fiksusti sammuttanut puhelimeni akun säästämiseksi ja jättänyt sen sisälle. Kirosin omaa tyhmyyttäni. Juuri tällaisia tilanteita vartenhan sitä akkua säästettiin!

Tottakai huusin. Huusin Minnaa, huusin Pasia.

Sain vastaukseksi linnun kirkaisuja ja varisten naurua. Itkin vähän lisää ja lopulta huusin isää. Sotkeennuin ja säkeenmyin omiin sanoihini, kyyneleisiini ja räkääni. Pelästyminen vaihtui kiukuksi.

Kirosin Minnan, kirosin Pasin. Kirosin isänkin. Kukaan ei ollut vastannut huutoihini. Ääneni alkoi käheytyä enkä jaksanut enää huutaa. Minulla ei ollut mukana vettä ja olin viimeksi syönyt aamulla ennen lähtöä. Briejuustolla täytetty croisantti ei kauaa nälkää pitänyt.

Haukoin rajusti henkeäni ja paine kurkullani koveni kovenemistaan. Olin puisessa vankilassa, joka ei lukkoja tarvinnut. Halusin pois, halusin paeta. En alun alkaenkaan ollut halunnut tulla tänne.

Kuristusote ei hellittänyt ja vajosin polvilleni sammalikkoon. Peitin kasvoni käsilläni, jotka olivat pihkasta tahmeat. Keinutin itseäni ja koetin saada jotakin tolkkua tilanteeseen. Olin nyt harhaillut tuntikaupalla tässä kirotussa metsässä ja paniikkini kasvoi kasvamistaan, kun aurinko oli raukkamaisesti ryöminyt puiden taakse piiloon. Lopulta vain vajosin kyljelleni pehmeälle mättäälle. Olin väsynyt huutamiseen, olin väsynyt itkemiseen. Annoin kuusien kuiskutella itseni uneen.

Se onnistui paremmin kuin tyttö olisi osannut odottakaan. Liekit ahmivat kuivia risuja. Tuli rätisi ja paukkui ja roihu nousi yhä korkeammalle ja korkeammalle.

Tyttöjen oli peräännyttävä pari askelta ja kuumuus sai heidät haukomaan henkeään ja heidän kasvonsa hehkumaan.

– Sammuta se! Minna kiljui.

Tyttö katseli hurmioituneena liekkejä. Kuinka pienestä kaikki voikaan lähteä! Millainen valta hänellä olikaan!

– Sammuta se! Mua pelottaa!

Tyttö heitti halveksivan katseen kohti Minnaa. Ei se tajuaisi tätä ikinä. Eikä osaisi hallita. Hänellä oli valta, voima ja kunnia.

© Sylverarts | Dreamstime.com

En tiedä kauanko olin nukkunut, sillä ympärilläni oli pehmeää, sinivihreää hämärää. Tajusin etäisesti havahtuneeni jonkinlaiseen huutoon. Kuului muutama linnun laulahduskin ja tunsin pientä häpeää siitä, etten tunnistanut laulajaa. En halunnut nousta ylös, sillä olihan allani pehmeä matto. Halusin painua syvemmälle sammaleeseen, imeytyä maahan, johon tunsin kuuluvani. Halusin olla ihan metsänpeitossa, piilossa maailmalta. Tänne voisin jäädä ja täällä voisin hallita.

Käännyin selälleni ja katsoin kohti tummaa taivasta. Siitä näkyi vain pieniä kaistaleita tuuheiden kuusilatvojen lomasta. Kuuset kaartuivat ylleni suojelevasti. Ne varjelsivat minua rajattomuuden tuomalta ahdistukselta. Vasta nyt ymmärsin arvostaa niitä, joita olin eksyessäni niin kiukustuneena potkinut. Niiden tarkoituksena olikin suojella, ei vangita.

Iltametsän raikas tuoksu tulvi nenääni ja hengitin muutaman kerran syvään. Hengittäminen tuntui miltei ahmimiselta. Olin nälkäinen, mutta en kaivannut ruokaa, vaan kaipasin happea. Metsähappea. Sisääni valui havuntuoksuinen voima ja hymyilin. Voima toi mukanaan valtaa ja aloin päästä tilanteen herraksi.

Kuulin huudon uudestaan ja nyt tunnistin sen Minnan kimeäksi ääneksi, joka värjyi kirkkaisun rajamailla. Ennen pitkää hänen äänensä särkyisi.

Hän huusi nimeäni ja avasin suuni vastatakseni. Ääntäkään ei lähtenyt ammottavasta suustani. Ei pihaustakaan. Kuulin Minnan äänen kovenevan ja oksien katkeilevan hänen rymistellesään juuri sitä pientä notkelmaa kohti, jossa makasin. Jokainen oksan risahdus osui sieluuni kipeästi.

Suljin suuni ja tunsin kasvojeni vääristyvän. Ne vääntyivät irvistyukseen silkasta vihasta ja mustasukkaisuudesta, tunteista, jotka olivat äkillisellä kohinalla nousseet pintaan. Minnalla ei ollut mitään oikeutta tulla tänne! Tämä paikka oli minun. Yksin minun! En halunnutkaan palata mökkiin. Minun oli hyvä olla tässä.

Minna huusi ja kirkui itku kurkussa. Liekit olivat ahneuksissaan tarttuneet lähimpään pusikkoon ja ruoan laittamiseen tarkoitettu nuotio oli hyvää vauhtia kasvamassa pienestä liekkilammesta syväksi tulimereksi.

– Sammuta se!

Armollisesti tyttö puhalsi. Puhkui ja puhalsi. Työnsi huuliensa välistä terävästi puhahduksen ilmaa. Isän tulitikku oli sammunut aina yhdellä puhahduksella. Miksei tuli sammunut nyt?

– Ei se onnistu, Minna huusi ja purskahti sitten itkuun.

Nousin istumaan ja nojauduin jyrkän kuusen runkoon. Näin Minnan punaisen takin ja kädet, jotka olivat kupertuneet suun ympärille äänen tueksi. Minna katsoi suoraan minua kohti ja huusi nimeäni. Tuijotin Minnaa ihan hiljaa.

Vedin hitaasti nenän kautta keuhkot täyteen ilmaa. Sisään ja ulos. Puhalsin ilman suun kautta ulos ja vedin sitä uudestaan nenän kautta sisään. Pidin katseeni tiukasti Minnassa, jonka silmät olivat itkusta turvoksissa. Voimakas metsäilma syöksyi suipistettujen huulieni välistä äänettömästi kohti Minnaa. Halusin hänen työntyvän pois minun metsästäni.

Vedin nenän kautta ilmaa sisään, suun kautta

päästin sen ulos. Nojauduin yhä tukevammin takanani olevaan kuusenrunkoon enkä päästänyt katsettani Minnasta, joka ei tuntunut näkevän minua lainkaan vaikka hänen katseensa oli pyyhkäissyt ylitseni jo monesti. Minnan huudot kuulostivat yhtä epätoivoisilta kuin omani muutamaa tuntia aiemmin. Yritin olla virnistämättä, kun vahingonilo tulvi mieleeni. Metsä rankaisee niitä, jotka tunkeutuvat sinne luvatta, sitä hyväksikäyttäen ja tuhoten.

Sisään, ulos. Lopulta Minna alkoi perääntyä. Nopeutin hengittämiseni tahtia. Sisään, ulos, sisään, ulos. Minna kääntyi ympäri ja lähti siihen suuntaan, josta oli tullutkin. Vedin jo rauhoittuneena metsähappea ja hymyilin. Kosketin kädelläni puunrunkoa. Hyväilin sitä. Olimme voittajia.

Liekit kipusivat pensakoista kohti puiden runkoja. Yhä ylemmäs ja ylemmäs. Syksy oli vasta aluillaan eikä ollut antanut sateille vielä vuoroaan.

Tyttö tuijotti riehuvaa roihua tyrmistyneenä. Hän oli puhaltanut ja puhaltanut, mutta liekit eivät olleet sammuneet. Tuli ei totellut häntä laisinkaan ja sen jyly kuulosti tytön korvissa ivalliselta naurulta.

Minna sai hänet havahtumaan. He perääntyivät yhä kauemmas, ja lopulta heidän oli käännyttävä ja juostava karkuun. Ketterästi kuin pienet bambit he loikkivat yli juurakoiden ja pienten purojen. Rätinä ja pauke heidän takanaan yltyi ja kävi yhä vaativammaksi. Tuli halusi lisää ja metsä voihki omalla kielellään.

He pakenivat ja seuraavien päivien aikana pieni kylä sai sitä, mitä tyttö oli halunnut alamaisilleen tarjota. Leipää ja sirkushuveja. Naapureiden päät pilkistivät ikkunoista, kun pihaan ajoivat poliisi ja sosiaalityöntekijä.

Muutaman kuukauden kuluttua perhe muutti kaupunkiin. Oikein Helsinkiin saakka.

Polku kapea ja tuskin havaittavissa. Kävelin kuin unessa ja tiesin tarkkaan mihin mennä. Pehmeä sinivihreys oli tummunut rauhoittavaksi syväksi sineksi. Helläksi vaipaksi, joka kietoi minut tiukkaan syleilyynsä. Metsä kutsui minua, kuiskutti korvaani paenneesta kuningattaresta. Valoa riitti alkusyksyn yössä juuri sen verran, että näin mihin olin menossa.

Syvä lampi avautui eteeni puiden siimeksestä melkein yllättäen, vaikka tiesin odottaa sitä. Jalkani solahtivat veden pehmeeseen yhtä helposti kuin ne olivat astuneet joustavaan sammalikkoon. Märkyys kipusi nopeasti vaatteitani pitkin yhä ylemmäs. En antanut sen häiritä, vaan kävelin yhä sitä minulle tarkoitettua polkua. Tumma sini vaihtui mustuudeksi pääni vajottua veden alle.

Oli niin pehmeää. Oli niin hiljaista. Minun metsäni, minun lampeni. Minun paikkani.

© Hanna Morre 2012

Kirjoittaja ei ole mistään kotoisin oleva kolmekymppinen, mutta siitä huolimatta opiskelee ja työskentelee kirjallisuuden parissa.

Saatesanat

“Metsän kuningatar” syntyi novelliharjoituksesta, jonka tekeminen syisi esiin mielenpohjalla olleita tarina-aihioita. Suomalaisista myyteistä tuttu metsänpeitto on kiehtova ilmiö, jolla on varmasti jonkinlaista totuuspohjaa. Lähellekin voi eksyä!

Tarina pohjautuu osin tositapahtumiin ja sisältää hienoisen opetuksenkin; niin metsä vastaa kuin sinne huudetaan.

Hanna Morre

AINO TUULIKKI VÄHÄPESOLA: RUNOJA

03:30

Annan silmiäni painua kiinni
silmäluomieni sisäpinta näyttää laskevan veriauringon
joskus nukkuessani ajattelen loputtomia käytäviä, joiden varsilla unieni huoneet
huoneissa jumalia, eläimiä ja peilejä
peileissä outoja paikkoja ja pimeitä aikoja

Jumalat ja kauriit makaavat matalilla vuoteilla keskustellen hiljaa
vuoteilla tyynyjä, nurkissa lasipulloja
pölyisiä öljykannuja
viiniä
heidän keskellään puinen tarjotin
tarjottimella touhukkaana sykkii paljas sydämeni
verenpunaista valoa vierailleen

15:30

Huolestuin
huomatessani jatkuvan kohinan
olevan maapallon raskasta pyörimistä
eikä ajatusteni virtaa

Tyhjäpäisenä
kuljin edestakaisin
nyt ääneni on käheä
itsekseni käydyistä keskusteluista

F#-mollissa

Kuin istuisi pitkätukkaisena sikiönä
valtavan linnunmunan pohjalla
jonka sisäseinistä
huuliltasi lennähtäneiden kyyhkyjen
poukkoilu
ei ole vielä vaimennut

kylmissäni keinun
huomaan täplikkeen kuoren läpi
auringon keltaiset nousut
ja himmeät punalaskut
ja tuntikausien pimeään
silloin liitävät haaskalinnut,
koristen pesän yllä
jokainen rysähdys voi olla kuoren lävistävä
kynsi –

Yössä humisee vuoristotuuli
kyynelvirratt häyrystävä kaartuvat seinät
ja sumentavat silmät
pitelen korviani
kaikuu sinun ja hänen soiva terssistemma
minun kirjoittamani

Maapallon vapaapäivä

Maailman koneisto sammui
eri suuntiin pyörineet pyörät
pysähtyivät kirskuen
valot sammuiivat, tumma pimeys

Ja yötaivaan silmät avautuivat
ripset hätistivät pois keskiyön pilvet
yksi silmä näki maan
toinen taivasvaltakunnan
kolmas sanomattoman
näki läpi sumupilvienkin
itki yhdestä silmästään yksinäisen kyyneleen

Hopeisten tähtilamppujen valossa
me tarkkailimme näytöstä
kirsikkapuun oksanhaarasta

letittäen toistemme hiuksia mietimme
mullasta kasvaa timantteja vain keskiyön jälkeen

oksille ripustimme värikkäitä paperilyhtyjä

Desperatio/vuorovesi

Hopeapallo vierii läpi ulottuvuuksien,
läpi ajan
uudella kuulla on uusi suru

tshh tshh
hämärillä pihoilla
preussihenkäysten väleissä
suihkivat syreenisiskot hajuvesipulloillaan
levittävät tuoksua viuhkalehdillään
kohti nukkuvien avonaisia ikkunoita

Suolapisarat valuvat kiihtyvällä tahdilla
kostuttavat lakanaani
valkeat kangassäikeet levittävät suruviestiä
kunnes lammikot sulautuvat toisiinsa

Sinivihreän pallon pinnalla
meret epätoivoisina
ajavat takaa toisiaan
tai tanssivat laahaavin liikkein
vellovat
kuin joukko tanssijoita
taivuttaessaan selkiään ja käsiään
yhtäaikaisesti
tai hyvin pian aina edellisen jälkeen

Ranskassa vuorovesivoimalassa
generaattorit hurisevat viimein läpi yön
tiedemiehet vaipuvat helpottuneina sikeään uneen

ja minä
– pallo liikkuu rahisten eteenpäin
vauhti huimaa päätä,
silmissä tuntuu tummansininen hämärä –
nousen
hapuillen valokatkaisijaa

Koko S, polyamidia, puuvillaa ja elastaania

Läpikuultavat pitsihihat ovat taipuneet
syleilyihin
(voi miten toivon että rypyt syvenisivät!)
flegmaattisen suoriksi kylmien käsivarsieni ympärille
odottaessani viimeistä metroa

vaateparka elää kolmoiselmää
kuumenee kihelmöinnistä kun tulet vastaan käytävällä
haistaa kuoleman, kun silitän hänen silmäluomensa kiinni
soittaa ja tanssii yön keveinä tunteina

kellon tullessa kaksi
teen parannuksen
ja laitan sinut kaapin lepoon

© Aino Tuulikki Vähäpesola 2012

*Olen opiskelija, naapurintyttö, toisinaan
kukkakaupan tyttö. Tärkeitä asioita ovat kirjeet,
vesivärit sekä yölliset sadekuurot.*

*Runoni kumpuavat kummallisista unistani,
kurkistuksista maailmoihin konkreettisen takana
ja vastakohdistista; aamun valosta lakanoilla,
toisaalta öisestä kello kolmen epätoivosta ja
pimeistä, meluisista tunneista.*

Osuuskumma

KIRJAMETSÄN

UUSI

LINTU

OSUUSKUMMA.FI

FACEBOOK.COM/OSUUSKUMMA

© Andrey Kiselev | Dreamstime.com

EREHDYS

Magdalena Hai

”Ensimmäinen päivä viimeisen jälkeen on aina vaikein”, sanoo arkkienkeli Mikael työhönsä leipääntyneen ammattilaisen ankaralla vakaumuksella. ”Täytä nämä, ota vuoronumero ja asetu jonon jatkoksi.”

Enkeli tukahduttaa haukotuksen virheettömillä posliininuken kasvoillaan ja ojentaa lattiatasoon nipun papereita. Jään tuijottamaan niitä. Lomakkeet ovat joskus olleet hienointa egyptiläistä papyrusta, mutta aikojen saatossa niiden reunat ovat käpristyneet ja tyhjissä ruuduissa näkyy edelleen jälkiä pois pyyhityistä raapustuksista. Jälkiä jonkun toisen elämästä.

Nimi: Mikko Sakari Kujanpää. Tämä oli helppo. Silmäni seuraavat sarakkeita alaspäin. Ikä kuollessa: 28. Kuolinsyy: Auto-onnettomuus. Niin luulen. Viimeiset muistikuvani liittyvät minua kohti

paahtavaan S-sarjan mersuun. Punaista utua ja sen keskellä ambulanssin pillien ujellus. Kauheaa tuskaa, joka säteili lonkasta kohti takaraivoa. Pimeys.

”Joo-o, tota ssse jusst onnn. Khuolleminen.” Äijä kumartuu liian lähelle, pyyhkii suupielestään sylkipisaran. Hekottaa. ”Ensssin k-kauhea hässssäkkä ja huuto, sssitten ei mitn.”

Yritän olla tuijottamatta miehen päälakea, joka heiluu hänen korvansa päällä kuin pesäpalloräpylä. Mies huomaa katseeni, nostaa etusormen suuhunsa ja tekee kielensä repaleilla mossahavan äänen. Nauraa niin, että näen salin valkoiset pilarit siinä, missä ennen oli kitalaki. Miehen vieressä istuva nainen tuijottaa miestä sanattomana. Naisen sylissä istuva lapsi leikkii äidin rinnasta roikkuvilla ihoriekaleilla.

Synnit: ____.

Paperia minua ennen käyttänyt ihminen on raapustanut sarakkeen niin täyteen, että synnit valuvat kehyksestä ulos ja aina lappusen alareunaan asti. Haureus, laiskuus, ylensyönti, veljen vaimon himoaminen... Moneen kertaan pyyhityt aavekirjaimet nostavat esiin syntien koko kirjon.

”Tapaus A-1399418000: Perttu Aatos Korhonen!” Mikaelin katse kiertää salissa odottavien kasvoja. Arkkienkelin takana seisoo kaksi olentoa, joiden pelkkä vilkaiseminen särkee hampaatteni juuria. Äärimmäinen pahuus huokuu niiden jokaisesta, valtavasta ihohuokosesta. Ne levittävät ympärilleen löyhkää, joka saa niiden lähellä seisovat vainajat oksentamaan kaarella purppuranpunaista limaa. Mies vierelläni värähtää tuskin huomattavasti.

”Tapaus A-1399418000: Perttu. Aatos. Korhonen.” Enkeli naputtaa kynänsä kärjellä käsivarrellaan lepäävää lomakenippua. Olennot enkelin takana puristelevat ja vääntelevät kourissaan ilkeään näköisiä vitsakimppuja ja monimutkaista, nahasta ja metallipiikeistä rakennettua kojetta. En halua edes tietää, mitä sillä on tarkoitus tehdä. Lähimpänä piruja seisovat kaatuvat kasvoilleen kiiltäville, marmorisille laatoille ja vääntelevät kauhun vallassa.

”Täällä! Hän on täällä!” Nainen lapsi sylissänsä nousee seisomaan ja osoittaa värisevällä sormella vierelläni istuvaa miestä. Mies ponnahtaa jaloilleen, silmät kauhusta laajenneena, päälaki lerpattaen.

”Ei, enn sse ole mnä! Enn sse ole mnä!”

Löyhkäävät olennot liitävät kiiltävän lattian poikki kohti miestä, joka kääntyy syytämään kirouksia kuolleelle vaimolleen. Lapsi tarttuu äitiään kaulasta, se tuijottaa miestä kuin olisi unohtanut, kuka tämä on. Peräännyn niin kauas perheestä kuin pystyn katkenneilla jaloillani raahautumaan, ja silti tunnen mahalaukkuni kääntyvän olentojen liukuessa lähemmäs. Ne tarttuvat miestä käsivarsista ja äkkiä tämän huuto muuttuu kimeäksi kirkunaksi. Palavan lihan katku leviää kirkunan keskeltä. Kun olennot raahaavat miestä pois salista, tämä tarttuu epätoivoisena

Mikaelia hihasta, kääntää kauhun täyttämät silmänsä enkelin loistaviin kasvoihin: ”Mmmtta mnähän usskon! Minun k-kuuluu pelasstua!”

Enkeli irrottaa hihansa miehen otteesta, pyyhkäisee tarttuneen lian pois ja kääntyy takaisin lomakkeidensa puoleen. ”Tapaukset A-1399418001a ja b: Anni Karoliina Korhonen ja Nia Amelie Korhonen.”

Synnitsynnitsynnitsynnit.

Mietin pääni puhki, mutta en keksi yhtä ainoaa todella pahaa tekoa. Olen yrittänyt elää omantuntoni mukaan, ottaa muut huomioon. Olla hyvä lähimmäinen. En minä mikään täydellinen ihminen ole, tietenkään. Kuka olisi? Penskana kamppasin kerran yhden luokkakaverin mutalätäkköön. Muuten se olisi ollut hauska juttu, mutta kun kaikki muutkin tekivät sitä, kaiken aikaa. Oloni oli paska jo silloin, mutta en saanut ikinä pyydettyä sitä anteeksi. Synnit: koulukiusaaminen (kerran).

Petin myös ensimmäistä tyttöystäväni. Olin niin saamarin onneton sen tytön kanssa, mutta en osannut lopettaa suhdetta oikein. Aina kun yritin, tyttö alkoi itkeä ja minä lannistuin. Jäin tahallani kiinni pettämisistä, että tyttö viimein tajuaisi luopua minusta. Tajusihan se. Sen viimeisen, kammottavan keskustelun jälkeen opin lopettamaan suhteeni reilusti. Synnit: tyttöystävän tahallinen loukkaaminen (toistuva).

Hyvät teot: _____. Annoin minä rahaa hyväntekeväisyyteen, kun liikenä ylimääräistä. Yhden tyttöystävän kanssa meillä oli etiopialainen kummilapsi, mutta täytyy myöntää, että se oli enemmän tyttöystävän juttu. Autoin äitiä Ikean hyllyjen kasaamisessa, kun ei äiti niistä ohjeista mitään selvää saanut. Olin hyvä kaveri. Jaa. Kai sitä olisi enemmänkin voinut tehdä. Mutta en minä nyt varsinaisesti aikonut kuolla 28-vuotiaana. Minullahan olisi pitänyt olla aikaa vaikka kuinka.

”Jokaisella on täsmälleen se määrä aikaa, joka heillä on tarkoituskin olla.” Arkkienkeli Mikael kurkistaa olkani yli ja minä peitän vaistomaisesti paperin kädelläni. Mikael hymyilee tavalla, joka

antaa ymmärtää, ettei häveliäisyydestäni ole hyötyä. Hän näkee vastaukseni joka tapauksessa.

”Se, että kuolisit ylinopeutta ajavan S-sarjan mersun alle juuri siinä risteyksessä, juuri sinä harmaana iltapäivänä, oli tiedossa alusta lähtien. Sinun ei ollut ikinä tarkoitus mennä naimisiin, saada lapsia tai nähdä eläkevuosiasi. Sinun äitisi oli alunperinkin tarkoitus itkeä hautajaisissasi ja oppia kasaamaan Ikean hyllynsä itse.”

”Mutta. Entä ihmisen valinnan vapaus? Entä puhdas sattuma?”

”Kaikkietävä Herramme on katsonut parhaaksi antaa ihmisille vapaan tahdon”, huomaan Mikaelin mutristavan suutaan paheksuvasti, ”mutta se pätee vain tiettyyn pisteeseen. Elämän ja kuoleman herra on yksin Jumala.”

”Mutta enhän minä usko mihinkään ennaltamäärättyyn kohtaloon! En minä usko edes jumaliin. Olen ateisti, herran tähden!”

Arkkienkeli Mikael tuijottaa minua. ”Ateisti?”

”En ole ikinä uskonut jumalaan. Tämä kaikki, syntien laskeminen ja muu... Se ei koske minua. Vanhempani kastoivat minut, mutta minä erosin kirkosta heti, kun kynnelle kykenin! Ei minun kuuluisi olla täällä.”

Mikael ottaa kädestäni papyruksen, jota olen täyttämässä, katsoo sitä kultaisina hohtavat kulmat melkein kiinni toisissaan.

”Gabriel!” Arkkienkeli Mikael heilauttaa kättään salin toisella puolella häälyvälle valolennolle. ”Tuo Iso Kirja!”

Gabriel katoaa sisään yhdestä kullalla ja hopealla kirjailluista oviaukoista ja ilmestyy samalla hetkellä ulos toisesta. Pienemmän enkelin käsissä on paksu nahkakantinen kirja. Mikael ottaa kirjan Gabrielin käsistä, avaa raskaat kannet ja kuljettaa sormeaan sen sivuilla kasvoillaan äärimmäisen keskittymisen ilme. Gabriel katsoo minua uteliaana, kuin nuori biologi, joka on löytänyt kukkapenkistään uuden koppakuoriaislajin.

”Ateisti”, Mikael mutisee suupielestään.

Gabriel nostaa kaunismuotoista kulmakarvaansa veitikkamaisesti.

”Tässä se on. Mikko Johannes Kujanpää, kastettu kristilliseen uskoon ja otettu pyhän seurakunnan yhteyteen asianmukaisin menoin kuukausi syntymänsä jälkeen. Eronnut kirkosta 18-vuotispäivänään. Luopunut uskosta.” Mikael ja Gabriel tuijottavat toisiaan.

”Krh. Tässä näyttää tapahtuneen nyt virhe meidän puoleltamme. Ilmeisesti jonkinlainen informaatiokatkos kahden arkiston välillä”, Mikael sanoo.

”Mitä se sitten merkitsee? Noin niin kuin minun kannaltani?”

Mikaelin silmistä heijastuu vain vastapäinen seinä.

”Mitä tästä eteenpäin”, minä kysyn.

Enkelit vilkaisevat toisiaan alta kulmain. ”Niin. Tuota. Ongelmahan tässä on pohjimmiltaan se, että ateistina sinun elämästäsi ei tulisi päättää minkään jumalolennon. Kaiken pitäisi olla luonnonlakien ja sattuman varassa. Nyt on käynyt niin hassusti, että Jumala, Siunattu Olkoon Hänen Nimensä, on katkaissut sen, tuota noin, omavaltaisesti.”

”Eli minun pitäisi olla vielä elossa?”

”Ei välttämättä. Saattaa olla, että et olisi katsonut eteesi muutenkaan.”

Gabriel kumartuu puoleeni luottamuksellisesti hymyillen. ”Tällaisesta ei ole ennakkotapausta.”

Tuijotan enkeliä. ”Te ette tiedä, mitä tehdä.”

”Emme juurikaan.”

Arkkienkeli Mikael pöyhii hiuksiaan, joiden jokainen säie heijastaa auringon säteet takaisin kaksinkertaisina ja mulkoilee Isoa Kirjaa kuin voisi löytää vastauksia sen sivuilta. Gabriel hymyilee minulle rattopojan hymyään.

”Me emme voi ottaa sinua Taivaaseen. Säännöt ovat siltä kohdin harvinaisen selvät.”

Pirut tuijottavat minua alisilta porteilta nälkäisinä ja torahampaat pidätellystä himosta väristen. Mikael käy kiivasta neuvottelua tärkeältä näyttävän enkelin kanssa. Hänen kätensä lyö Ison

Kirjan kantta kerta toisensa jälkeen. Joku vainajista yrittää tavoittaa katseeni, mutta minä en halua nähdä heitä. Retkotan kiiltävällä, marmorisella lattialla. Minä tiedän, että minun lantioni on murskana. Polveni törröttää väärässä kulmassa ja hengittäessäni rinnastani kuuluu pihinää, jota sieltä ei tavallisesti kuuluisi. En kuitenkaan tunne kipua. En tunne yhtään mitään. Cumuluspilvet kiertävät loputonta kehää salin valtaviin pilareiden ympärillä.

Viimein arkkienkeli Mikael kumartuu ylleni. Mieleeni tulee putkimies katsomassa tukosta, jonka hän arvelee saavansa liikkeelle seuraavalla tiukalla nykäisyllä ja työnnöllä. ”Jos me annamme sinulle toisen mahdollisuuden, oletko valmis lähtemään takaisin?”

”Tällaisena kuin olen nyt?”

”Tuollaisena kuin olet nyt.”

Katson pilviä. Ne kiertävät ikuista kehäänsä valkoisten pilarien ympärillä.

”Lähetäkää minut takaisin.”

Haluaisin kysyä Mikaelilta, mitä minulle tapahtuu, kun todella kuolen, mutta maailmani muuttuu taas punaiseksi usvaksi.

”Hei! Täällä!” Kuulen jonkun huutavan vierelläni: ”Tänne päin!”

Huutaja ottaa kädestäni kiinni ja sanoo: ”Koita kestää. Vähän vielä.” Hän alkaa itkeä. ”Olen niin pahoillani, en nähnyt sinua. En ehtinyt tehdä mitään. Voi luoja, sinä tulit siihen ihan tyhjästä!”

Lantiostani säteilee kauheaa tuskaa kohti takaraivoa. Kivun keskeltä kuulen ambulanssin pillit.

© Magdalena Hai 2012

Saatesanat

Novelli *Erehdys* sai alkunsa eräissä Ruman Vauvan pikkujouluissa. Joku kysyi, mitä ateistille tapahtuu kuoleman jälkeen, jos vaihtoehto ”Ei mitään” on rajattu pois. Kysymys synnytti useita novellin muotoisia skenaarioita, joista *Erehdys* on hauskimma päästä.

Magdalena Hai on vuoden 2012 esikoiskirjailija ja varsinaissuomalaisen kirjoittajaryhmä *Ruma Vauva* -kollektiivin jäsen. Hän kirjoittaa usein kieli poskessa.

Verkossa: www.magdalenahai.com

<http://rumavauva.wordpress.com/>

© Ongap | Dreamstime.com

ANNA MINULLE KIPUSI

Nadja Sokura

Mä luulen, etten ole toiminut ihan viisaasti. En ollenkaan. Nyt on kai liian myöhästä katua, mutta ehkä mä vielä kerran mietin kaiken alusta loppuun. Mietin, missä kohden asiat alkoi todella mennä vikaan, ja olisinko mä lopultakaan voinut tehdä mitään estääkseni sen.

Syksyn ensimmäisenä päivänä lukion kirjasto oli täynnä, kaikki odotti viimeisen vuoden ensimmäistä tuntia. Nuoremmat odotti omaa vuoden alkuaan käytävillä, kirjasto oli meidän valtakuntaa. Vastavalloitettua. Se näkyi siinä, kuinka ihmiset nojaili hyllyihin ja lojui sohvilla. Liian rennosti, paikkaansa etsien, ja joku nauroi rehvakkaasti.

Mä luovuin sen massan läpi Mian luo, ja matkalla muutama tuttu naama tervehti mua. Yksi Riina oikein tosi iloisesti, niin kuin Riina aina. Mä en erityisemmin sitä tuntenut, mut sellainen se oli aina, kaikille mukava. Ja se oli varmaan ihan fiksua, koska kaikki oli sille kanssa mukavia. Mä olen kaikille riinoille aina vähän kateellinen, ja haluisin olla itse samanlainen. Miksen sitten ole, joku vois kysyä. Mutta eihän se niin helppoa ole.

Sitä paitsi, en mä enää ole kateellinen Riinalle.

Mä vaihdoin kavereiden kanssa kesäkuulumisia, mut en mä ehtinyt kuulla paljoakaan uutta, kun Mia päätti aloittaa pienen näytöksen. Se nikkasi mulle silmää ja alkoi puhua kovaan ääneen, ikään kuin se olis puhunut vaan mulle, mutta niin että kaikki varmasti kuuli. Siinä se kailotti kaikille, kuin sillä on tosi paska olo, ja mun pitäis auttaa sitä. Sitten se kisko mut mukaansa ja kävi istumaan lähimpään vapaaseen istumapaikkaan.

Täähän kuulostaa nyt siltä, että mun paras kaveri on kauhea draamakuningatar, mut sillä oli toimintaansa täysin järkevät ja epätsekkäät syyt. Me oltiin puhuttu tästä kesällä, tavallaan sovittu tästä. Mut se oli ollu aamuyötä, takana melkoisen

sekava ilta ja liian monta kossupaukkua. Eikö semmoset keskustelut ole yleensä tapana haudata vaan hiljasuuteen?

Vaikka mä olin Mialle tosi kiitollinen, että se halus auttaa mua, niin mä olin myös tosi vihanen, ettei se kysynyt multa ensin. Mun päässä humisi niin kuin aina, jos mä jouduin huomion kohteeks. Lopulta mä sitte päätin hoitaa homman pois päiväjärjestyksestä, kun siihen kerran oli tilaisuus. Mä laskin kädet Mian harteille, ja tunsin heti sen. Mian ei tarvinnut valehdella siitä paskasta olostaan, ja tiesin mä sen ennestäänkin, ettei niillä mennyt kauhean hyvin kotona.

Mä yritin keskittyä vaan Miaan ja sen pahaan oloon, siihen mustaan möykkyyn. Se oli venyvää ja tahmasta, niin kuin hopeatoffee, mutta kitkerää. Mä tartuin siitä kiinni ja väänsin, imin säie säikeeltä. Otin itseeni sen kivun ja päästin menemään. Se ei ole ihan helppoa. Aina kun mä otan jonkun kivun, mä tunnen sen, ihan kokonaan ja koko voimallaan. Kun mä olen ottanut sen itseeni, mä heitän sen pois. Mutta ei se koskaan mene ihan kokonaan.

Kun mä lopetin, mä en uskaltanut katsoo ympärilleni, vaan kumarruin maahan nostamaan mun laukun ja keskityin sen jälkeen mun kynsiin. Repeilleet kynsinauhut ja halkeillut kynsilakka, niitä voisi katsella ikuisuuden. Mut onneksi mun ei tarvinnut, koska kellot soi ja ihmiset alkoi valua luokkiin. Ryhmänohjaaja luennoi lähestyvistä kirjotuksista, mut mä huomasin, ettei kukaan kuunnellut sitä. Porukka vaan sipisi keskenään ja kirjoitteli kirjelappuja.

Mä olin siis onnistunut tekemään itsestäni lukuvuoden ensimmäisen ykköspuheenaiheen, mikä kai oli ollut tarkotuskin. Ennen pitkää tulis muita puheenaiheita, ja mä unohtuisin. Mut nyt ihmiset tietäis, eikä mun tarvis enää peitellä itseäni. Siihen Mia oli tähdännyt, ja se oli onnistunut, mutta mä olin kyllä silti helvetin hermostunut. Mä en tiennyt yhtään, että mitä ne ajatteli.

Pieni kohu siitä tuli, ja aika äkkiä se myös sitten meni. Parissa kuukaudessa ehti jo tapahtua monta muuta asiaa: yksi meidän luokan poika keskeytti lukion ("ajatelkaa ny, viimeisenä vuonna, mitä järkee?"), rinnakkaisluokan tyttö teki abortin ("tai siis mä oon ihan varma, et mä kuulin jonkun sanovan niin") ja muuta yhtä järisyttävää. Joten mua ei jaksettu kauan ihmetellä.

Mutta ei asiat samalla tavalla olleet kuin ennen, ei ollenkaan. Nyt nimittäin kaikki tuli koko ajan pyytämään multa, että mä tekisin niille sen mun "jutun". Jotenkin mä olin pelännyt, että ne alkais kartella ja kyräillä mua, mutta nyt mä olinkin suunnilleen kaikkien uus paras kaveri. Tietysti mun olis pitänyt tajuta se, mä olin niille hyödyllinen. Ne jonotti mun luo kipeine polvineen ja mielineen, ja Mia alko olla huolissaan mun jaksamisesta. Totta kai mä olisin voinut kieltäytyä. Mutta kun kerran pystyin auttamaan, niin miksen mä olisi tehnyt sitä? Ja oli siinä vähän muutakin.

Totta puhuen mä en ihan täysin ymmärtänyt sitä, että ne kaikki alkoi tulla mun luokse kipujensa kanssa. Mä luulen, ettei ne ihan tajunneet, mistä tässä on kyse, minkälaisen luoton ne antoi mulle tehdessään niin. En mä kenenkään ajatuksia pystynyt lukemaan – luojan kiitos – mutta jotain mä aina sain niistä selville, ihan vaan näkemällä niiden tuskan. Koska se on erilaista kaikilla.

Jos mietitte kaikkia runoja ja kirjoja, mitä särkyneistä sydämistä on kirjoitettu, niin jotain kaikille yhteistä siinä on, että me kaikki voidaan se tunnistaa, mutta ei se silti ole sama tunne kaikille. Ja aina kun ne ihmiset jakoi sen oman tunteensa mun kanssa, mä sain niistä jotain. Pienen nurkkapalan niiden sielusta, niin kuin mä aina sanon kaikille. Vähän leikilläni, mutta en ihan kuitenkaan. Ne tietää sen, ja silti ne tulee.

Tuskin niistä kukaan olis mennyt huolettomana aivokirurgin leikeltäväks, silti ne antoi noin

vaan mun sorkkia niiden mieltä. Miksi ne piti niin itsestään selvänä, että mä tekisin vain hyviä asioita? Luuliko ne, että mä en pystyis muuhun?

Vaikka mä ihmettelin niiden luottavaisuutta, mulla ei ollut mitään aikomusta horjuttaa sitä. Niistä ja niiden kivuista oli tullut mulle kiva keräilyharrastus. Vähän epämukava tietysti, mutta täytyyhän ihmisen vähän sietää epämukavuutta.

Yhä useammin mä huomasin katselevani luokassa ympärilleni, kun olis pitänyt keskittyä opiskeluun. Kaikkia niitä ihmisiä, jotka mä tunsin nyt paljon paremmin kuin syksyn alussa. Joita mä olin pienesti ihailnut, koska niiden elämä tuntui – paremmalta. Oli ne pojat, jotka osasi heittää läppää, ja ne tytöt, jotka osasi nauraa niiden jutuille juuri oikein. Sitten oli ne, jotka joskus joutui läppien ja naurujen kohteeksi, mutta niillä näytti olevan niin omat juttunsa, ettei ne tuntuneet välittävän.

Mä en kuulunut kumpaankaan ryhmään, enkä halunnutkaan kuulua. Silti oli se outo ihailun tunne. Nyt mä pystyin myöntämään sen, jälkikäteen, kun sitä ei enää ollut. Mä olin nähnyt, että ne oli ihan yhtä epävarmoja, että niiden elämä oli ihan yhtä täynnä niitä pieniä hankalia asioita, jotka estää elämästä juuri niin kuin haluais. Mutta en mä tuntenut sen vuoksi niitä yhtään läheisemmiks itselleni.

Mä katselin niitä, ja vaikka mä olin nähnyt ne niin läheltä, mä ymmärsin niitä entistä vähemmän. Mä olin aina kuvitellut, että niiden elämän helppous syntyi siitä, että mikään ei ollut pakottanut niitä pysähtymään, kyseenalaistamaan, ja siksi mä olin pystynyt hyväksymään sen kepeyden ja ihailemaankin sitä. Nyt mä tiesin, ettei niin ollut, ja olin jotenkin pettynyt niihin.

Me ei juurikaan Mian kanssa puhuttu siitä, miten asiat nykyään oli. Kun Mia kysyi jotain, mä sanoin kaiken olevan hyvin ja aloin puhua jostain muusta. En mä oikeastaan valehdellut, ei mun

jaksamisesta ollut syytä huolestua, ei vielä silloin. Mutta tuskin Mia olisi ollut yhtään vähemmän huolissaan, jos mä olisin kertonut sille haluavani jatkaa, koska mun pään sisällä oli taulu, johon mä keihästin näitä ihmisiä, kauniita mutta vähän säälittäviä. Mä tarvitsin niitä, niin kuin Riina tuli tarvitsemaan mua.

Riina. Hymytyttö. Viimeinen, jota mä ihailin. Osittain ehkä siksi, ettei Riina ollut koskaan tullut mun luo. Ei se tietenkään ainoa ollut, läheskään. Mutta Riina ei ollut niin kuin ne, joiden oli liian vaikea myöntää, että niihin sattui. Eikä se myöskään ollut liian ujo tullakseen. Mä olin aika varma, että sillä ei oikeasti ollut syytä tulla. Se tuli toimeen itsensä kanssa, hyvinä ja huonoina aikoina.

Ja kun Riina sitten kuitenkin tuli, se oli kaikista suurin pettymys. Ei se kylläkään tullut pyytämään, että mä tunkeutuisin sen sisään ja kiskoisin sieltä kaikki kivut pois. Se tuli pyytämään jotain muuta, ei se tiennyt itsekään mitä. Yhtä kaikki, se ei riittänytkään itse itselleen, ja mä olin siihen valtavan pettynyt.

Oli asiat muutenkin alkaneet muuttua. Mun kiva pieni keräilyharrastus oli alkanut tuntua astetta raskaammalta. Kaikki se katkeruus ja pelko, epävarmuus ja syyllisyys, minkä ihmiset oli muhun vuodattaneet, kaikesta siitä oli jäänyt vähän muhun, ja se alkoi olla liikaa. Mä olin ajatellut hallitsevani sen. Se oli jossakin tajunnan taka-alalla, missä se oli aina ollut. Mutta se oli ollut ennen niin paljon pienempi. Nyt se oli paisunut liian nopeasti ja alkoi tihkua mun tietoisuuteen, mun päivittäisiin ajatuksiin yhä enemmän.

Hetken aikaa mä olin kuvitellut olevani kaikkia vahvempi. Että mä en pystynyt pelkästään kantamaan kaikkien muiden kipua, vaan myös sen kautta hallitsemaan niitä jotenkin. Molemmat ajatukset oli tietenkin silkkaa utopiaa. Ei mulla

mitään valtaa keneenkään ollut. Päinvastoin. Lähtiessään mun luota ne lähti onnellisempina. Vapaampina. Ei niiden tarvinnut uhrata mulle ajatustakaan sen jälkeen.

Sen ymmärtäminen ja kaikki muu – kasvava kipu, joka myrkytti mun mieltä, ja Riinan aiheuttama pettymys – ne yhdessä sai mut ratkeamispisteeseen. Varmaan siksi siinä kävi sitten niin kuin kävi.

Vaikka se, mitä Riinan kanssa tapahtui, oli väärin ja kamalaa, niin musta tuli sen jälkeen iloisempi. Mua vaivas hirveä syyllisyys, mutta mä en voinut estää itseäni hymyilemästä, niin kevyt olo mulla oli. Riina näytti sitä paitsi olevan ennallaan. Ehkä vähän hiljaisempi, mutta kunnossa kuitenkin. Joten kai mulla oli oikeus hymyillä. Mia katsoi mua usein jotenkin epäillen, mutta ei halunnut kysyä. Sille riitti, että me naurettiin taas, naurettiin paljon, ja välillä itkettiinkin.

Tietenkään se ei voinut jatkua niin. Riina oli vältellyt mua sen ensimmäisen kerran jälkeen, mä vielä enemmän sitä, joten kun me törmättiin tyhjällä käytävällä, mä kuvittelin sen olevan vahinko. Puristin kylmää metallikaidetta, annoin sen viileyden levitä verisuoniin. Suljin silmät Riinalta, muttei se mennyt mihinkään, se tahtoi lisää. Tahtoi yhä useammin.

Se keveys, edelleen, ja lämpö. Se sai mut jatkamaan. Mutta mä aloin inhota itseäni kerta kerralta enemmän. On asioita, jotka tuntuu hyvältä, mutta joiden vuoksi haluais jälkepäin kuolla. Mia lipui koko ajan kauemmas. Mä yritin korjata asioita. Väitän, että todella yritin. Mutta se taisi olla huono yritys.

Yhtenä aamuna Mia tuli juttelemaan mulle, ihan niin kuin aina ennenkin. Kysyi mitä kuuluu, olenko lukenut kokeisiin. Vastasin kai jotakin, kokeisiin en ainakaan ollut lukenut. Taivaalla oli riekaleinen sadepilvi, joka tippui pieniä

pisaroita, kylmiä ja märkiä osuessaan iholle. Mia oli pitkään hiljaa, ja kun mä lopulta katsoin taas siihen, huomasin ruhjeen silmäkulmassa. Olin katsonut jo aiemmin Miaan päin, mutten kuitenkaan nähnyt Miaa. Se sai mut hetkeksi heräämään. Mutta Riina piti musta niin lujasti kiinni, ettei mulla riittänyt voimia tavoittaa Miaa. Myöhemmin mietin, halusinko edes.

Itseään on niin helppo pettää, vakuuttaa pyrkivänsä hyvään. Vasta jälkikäteen ymmärtää jokaisen valinnan vieneen päinvastaiseen suuntaan. Vielä silloinkin sitä valehtelee, että ne valinnat oli vahinkoja, erehdyksiä. Että tarkoitus oli toimia toisin.

Aina välillä Mia kysyi mikä on vialla, mutten mä koskaan vastannut sille. Lopulta se ei enää kysynyt. Lopulta ei puhunut mulle enää ollenkaan. Kuulin muualta, että sen vanhemmat erosi. Se oli varmaan hyvä, ei enää ruhjeita silmäkulmassa, ei kitkerää mustaa. Oikeastaan, Mia pärjää nykyään varmaan hyvin ilman muakin.

Ihmiset puhuu. Voi, kuinka ne jaksakaan puhua, ne ihmettelee mun ja Mian välejä. Eikä kukaan kysy, tietenkään. Paljon mukavampaa on kuvitella kaikenlaista, ja puhua niistä kuvitelmistä, kunnes ne ihmisten mielissä muuttuu todeksi.

Ja sitten Riina. Ne ihmettelee, miks hymytyttö ei enää hymyile. Onko niistä kukaan huolissaan siitä? Haluaako kukaan auttaa? Juuri nyt ne vilkuilee toisiaan, kun opettaja kysyy Riinalta ruotsin kielen adjektiivien taivutuksesta. Koska kukaan muu ei viittaa – eikä Riinakaan itse asiassa – mutta Riinaanhan voi aina luottaa, eikö vain. Mutta Riina ei vastaa, ei kuule kysymystä, katsoo vain ulos ikkunasta kaukaisuuteen. Opettaja on hämmentynyt, se ei tiedä, mitä seuraavaksi sanoa. Ja yhtä ihmeissään ovat oppilaat, mutta niiden hämmästyksen sekoittuu voitonriemua.

Kun Riina tuli sen ensimmäisen kerran mun luo, mun olis pitänyt tehdä toisin. Mutta en mä edelleenkaan tiedä, mitä se toisin olis tarkalleen ottaen ollut. Se puhui tyhjänpäiväisyyksiä, kyseli tyhmiä kysymyksiä, joihin vastasi itse. Mutta se ei voinut lopettaa, typeriä juttuja toisensa jälkeen, mitä vaan, kunhan sen ei tarvinut lähteä mun luota. Riinalla oli tarve alun alkaen, niin mä olen sen itselleni selittänyt.

Ilmastointi puhalsi ihokarvat pystyyn, ihon kananlihalle, ja Riinan merkityksettömät sanat sekoittui sen huminaan. Mutta kun Riina alkoi puhua, kuinka kertakaikkisen hienolta muiden auttamisen täytyy tuntua, mä havahduin, enkä pystynyt hillitsemään itseäni. Mä iskin mun kädet Riinan ohimoille ja näytin sille, miltä se tuntuu. Ei ollenkaan kertakaikkisen hienolta. Kaikki se kipu mun käsien kautta Riinaan, kaikki se pois mun sisältä.

Ei mikään ikinä ollut tuntunut niin hyvältä. Aika venyi, kun mustat säikeet liukui mun sormista Riinan mieleen, ja jätti jäljelle tyhjää tilaa kaikelle hyvälle. Lämmölle, joka pikkuhiljaa muuttui kuumuudeksi ja lopulta poltti sormenpäitä niin, että mun oli irrotettava ne. Riina tärisi, sen suusta valui kuolaa, eikä sen avonaiset silmät nähneet mitään. Puoliksi odotin, että Riina lyyhistyis maahan, mutta se jäi siihen paikalleen seisomaan, tuijotti ilmeettömänä eteenpäin. Mä kävin läpi vaihtoehtoja. Jos soittaisi hätänumeroon, jos lähtisi vaan karkuun. Ajatukset juoksi hurjaa vauhtia, mutta jalat pysyi paikallaan, katse yhtä tyhjänä kuin Riinalla.

Pikkuhiljaa Riinan silmiin palasi ymmärrys. Kun se lopulta näytti olevan kunnossa, se katsoi mua, ja sen kasvoilla oli käsittämätön loisto. Löytämisen riemua? Sitten se käveli pois ja mä olisin tahtonut pyytää anteeksi, mutta se sana jäi kurkkuun, niin kuin sillä on tapana.

Kun Riina sitten näytti tulevan kuntoon, mä päätin unohtaa koko asian. Nauttia hyvistä asioista, keskittyä tärkeisiin ihmisiin, kuulla Mian nauravan. Mä päätin palata entiseen, lakata ottamasta ihmisten murheita itselleni. Ei mulla ollut mitään velvollisuutta niitä kohtaan. Me oltaisiin taas Mian kanssa ihan niin kuin aina ennenkin.

Mutta Riina tuli uudestaan. Tietenkin se tuli uudestaan.

Mun olis pitänyt sanoa ei. Mutta mä olen aika huono siinä. Eikä kukaan voi ymmärtää, kuinka hyvältä se oli tuntunut. Totta kai mä tunsin syyllisyyttä, enkä olisi ikinä, ikinä tehnyt sitä enää kenellekään. Iso osa musta halusi kieltäytyä, kun Riina tuli pyytämään sitä, mutta kuinka mä olisin pystynyt? ”Oo kiltti”, se pyysi. Se kuulosti huonolta vitsiltä.

Mä mietin Miaa. On välitunti, se on ulkona muiden kanssa. Se nauraa. Mä olen varma siitä. Se nauraa muiden kanssa, niillä kaikilla on hauskaa. Mä haluaisin olla siellä myös. Mutta mä olen täällä piilossa hymyttömän tytön kanssa, kuten niin monesti ennenkin. Koko ajan useammin. Riina vilkaisee mua tunnilla, nykäisee vaivihkaa hihasta käytävällä, ja taas me mennään.

Me piiloudutaan. Lähimetsään, vessakoppiin, portaiden alle. Me ollaan sylikkään. Mä annan mun kivun sille, se valittaa hiljaa ja tarttuu musta tiukempaan kiinni.

© Nadja Sokura 2012

Kirjoittaja on turkulainen äidinkielen opettaja ja fandom-aktiivi, joka yrittää kasata novelleja koneen uumeniin hautautuneista hajanaisista tiedostoista.

Saatesanat

Anna minulle kipusi lähti liikkeelle välähdyksenomaisesta kuvasta, jossa kaksi nuorta naista istuu sylikkään toisiinsa käpertyneinä. Asetelmaan tuntui liittyvän tuskaa, ja jäin pohtimaan, mitä tässä oikeastaan tapahtuukaan. Sen jälkeen täytyi selvittää, miten tilanteeseen on päädytty, ja selvitystyön tulos oli tämän novellin raakaversio. Kirjoittaessa taustalla soi **The Curen Pornography**-albumi.

Nadja Sokura

CHARLES GOYLE

VERENPUNAINEN LUMIENKELI

MAAN KORVESSA KULKEVI LAPSOSEN TIE
HÄNTÄ IHANA ENKELI KOTIHIN VIE
NIIN PITKÄ ON MATKA, EI KOTIA NÄY
VAAN IHANA ENKELI VIERELLÄ KÄY

Tuuli pyyhkii valkeaa katua, askelten ääni hukkuu pumpulilumeen. Hiutaleet tanssivat hiljaisen kulkijan ympärillä. Ne kuiskivat, supisevat vaietuin sanoin. Puisto on ääneti, nukkuu. Katuvalot rätisevät, pakkanen narskuttaa hampaitaan.

Kulkija seisahtuu. Hiljaisuuden rikkoo kilahdus ja hämääntä syttyy pieni liekki. Samettinen kiehkura liittyy lumitähtien tanssiin. Savukkeen hehku on kuin saalistavan pedon punainen silmä.

Kulkija jatkaa matkaansa, mutta pysähtyy pian. Hän tietää tulleensa perille. Jalanjäljistä on muodostunut ringi hankeen. Noitapiiri. Rituaali loppuun vietyinä, keltaiset nauhat pingotettuna paikan ympärille, salamavalojen viimein hiivuttua.

Jälkien keskellä on painauma, kymmenisen senttiä syvä. Niitähän lapset aina tekivät ensilumen sadettua. Lumienkeleitä.

Hahmo karistaa savukettaan ja kumartuu. Verta on roiskunut pitkin untuvaista hankea. Lumienkelin siivet ja huntu ovat tummanpunaisten läikkien tahrinat. Pään kohdalta pilkistää tukku mustia hiuksia. Kulkija ojentaa kätensä ja noukkii rispaantuneen, veren tahrinan sulan. Hän hieroo sitä sormissaan, katselee.

Murhasta puhuttiin. Jotkut väittivät nähneensä jotain. Kukaan tuskin kertoi koko totuutta. Eiväthän ne koskaan. Silminnäkiäjät, pelkoa ja sympatioita.

Tyttöä ei ollut löydetty, ketään ei ollut ilmoitettu kadonneeksi. Poliisi epäili sairasta pilaa.

Ei se pilaa ollut.

Kulkija nousee, imee savuketta ja heittää tyngän lumeen. Muistivihkon sivut kääntyvät kahisten, kynänterä raapustaa ruutupaperille muutaman sanan. Lopuksi kädet tarttuvat kaulasta riippuvaan kameraan. Leimahdus roiskauttaa hangen paljaaksi varjoista, ja punan ja valkean kirjo ikuistuu filmille.

Katse viipyy vielä hetken enkelissä, jossain lähitalon pihassa herkeää koira haukkumaan. Täysikuu vaeltaa esiin pilvien lomasta ja sekoittaa kajoaan katulamppujen kelmeään loisteeseen.

Kukaan ei niitä huomannut, ja melkein kaikki on tallottu näkymättömiin. Pienten varpaiden ja kantapäiden painallukset. Kevyitä, höyhänen pehmeitä askeleita hangen pinnalla.

Yhdet vain. Ja ne vievät pois.

ON PIMEÄ KORPI JA KIVINEN TIE
JA USEIN SE KÄYTÄVÄ LIUKASKIN LIE
OI PIANHAN LAPSONEN LANGETA VOIS
JOS KÄSI EI ENKELIN KÄDESSÄ OIS

Yössä on jokin joka puhuu. Se odottaa vaatekomerossa. Tai sitten sängyn alla. En ole varma, ääni kuuluu kaikkialla. Sulje silmäsi, se sanoo. Näet kauniita unia.

Mutta unet muuttuvat aina painajaisiksi. En tahdo nukkua.

Se huutaa minulle, riehuu. Se suuttuu, eikä kukaan usko minua. Pelkään, että se satuttaa minua.

Aikuiset puhuvat keskenään, en saa selvää sanoista. He antavat minulle lääkkeitä ja hymyilevät. Sanovat minun paranevan, mutta en minä ole sairas. He eivät ymmärrä. He eivät auta minua.

Tahdon kotiin.

Tämä ei ole koti. Rakastan värejä, täällä kaikki on valkoista. Pidän lämpöisestä sängystä, täällä minun on kylmä. Minun on nälkä, mutta en tahdo syödä. Piilotan ruokaa, yritän tarjota sitä olenulle, joka saapuu öisin. Pyydän, että se jättäisi minut rauhaan. Ehkä silloin pääsisin takaisin äidin luo. Äiti on kipeä, hän tarvitsee minua.

Kiedon peiton ympärilleni. Ulkoa kuuluu sireenien ääntä. Sekään ei karkota hirviötä. Komeron ovi on raollaan. Se katselee minua.

Suljen silmäni. Se ei mene pois. Se tulee lähemmäksi, painautuu viereeni. Laskee kätensä

kasvojeni päälle, kuiskii korvaani.

Itken. Vapisen kylmyyttä ja pelkoa. Raavin ihoani, ranne punoittaa jo vereslihalla. Pyydän, että hirviö lähtisi pois.

Ei se lähde.

Se ääntelehtii, korisee. Muistelee mennyttä, vihjailee tulevasta. Syleilee, ei päästä irti.

Tahdon pois.

Se oli niin pieni kun löysin sen. Olin yksin, ja se saapui luokseni, turvakseni, ystäväkseni. Minun oma, salainen hirviöni.

Nyt se inhottaa minua. Vihaan sitä, vaikka kerran sitä niin rakastin. Se muuttui. Kuten minäkin.

Rimpuilen sen otteesta ja nousen. Se katselee minua alakuloisilla, pohjattomilla silmillään. Se on kuin sulaa vahaa, musta, muodoton. Se likaa valkean lakanan ja peitteen.

Lasken jalkani lattialle. Kylmä näykkii varpaitani, pistelee kuin neulat.

Sanon lähteväni. Hirviö vain tuijottaa, suu hampaattomana ammottaen. Surullinen murina on kuin kissan kehräystä.

Avaan oven. Käännyin katsomaan ja näen sen yhä tuijottavan minua. Se kuiskaa jotain, hymisee. Ojentaa epämuodostunutta kättään minua kohti.

Ei enää. Enää en jää.

Askel, ja hirviö on poissa. Iäksi.

JA SYNTIKIN MUSTIA VERKKOJA VAAN
ON LAAJALLE LASKENUT KORPEHEN MAAN
NIIN PIANHAN NIIHINKIN TARTTUA VOIS
JOS KÄSI EI ENKELIN KÄDESSÄ OIS

Käytävä tuntuu päättymättömältä, sitä peittää hämärä. Taulut seinillä esittävät kuvia kauniista paikoista. Maalaismaisemia, järvenrantoja, peltoaukeita, aurinkoisia kesiä, värejä hehkuvia syksyjä. Haaveita, joissa katsoja toivoisi olevansa. Muistoja, jotka joku muu joskus koki.

Askeleita. Piiloudun matalan pöydän alle. Joku valittaa käheällä äänellä. Kitisevät pyörät, lakanoiden kahinaa. Valkea hahmo kulkee ohitse, avaa oven ja työntää sängyn huoneeseen.

Ryömin piilostani varpaillani hiipien. Kukaan ei kuule minua.

Lasioven takana ei näy liikettä. Astun isoon saliin. Pöytiä, tuoleja, tuoksuu kahvilta ja desinfiointiaineelta.

Päivän hälinä ja ihmisten puhe on hiljennyt, mutta sen kaiku häälyy vielä pinnoilla ja tasoilla. Suljen silmät ja kuulen sen.

”Hei.”

Ääni säikäyttää minut. Se on hento kuin murhe, harmaa ja eloton.

Salin laidalla seisoo rähjäinen hahmo. Tyttö. Hänen vaatteensa ovat riekaleiset, hiukset sotkussa. Kylmä valo hukkuu kalpeisiin kasvoihin. Hänen siipensä ovat revenneet.

Tyttö katsoo minua. Hän on itkenyt.

”Kuka sinä olet?”

Tyttö kävelee luokseni. Pelkään hieman, mutten peräänny. Hän ojentaa minulle kättään.

”Tule.”

Tyttö vaikuttaa niin apealta. Hänen paljaissa käsivarsissaan ja kasvoissaan on haavoja. Siipien murtuneet sulat kahisevat tytön liikkeessa. Osa on pudonnut lattialle.

”Minne me menemme?”

Olen lähdössä, vaikken tiedä määränpäättä. En välitä tietää, tahdon vain pois.

”Minä vien sinut kotiin.”

Tytön käsi on viileä. Hän hymyilee surullisesti.
Tunnen jotain. Se tuo mieleeni kynttilän. Valoa, lämpöä kylmien sähkölamppujen alla.

Tyttö kävelee rinnallani kun kuljemme ovesta ja astumme käytävään. Joku kävelee kauempana, kiirehtii. Hän ei huomaa meitä.

Viimeinen ovi. Siitä alkaa vapauteni.

Hyinen ulkoilma vihloo jalkojani. Pakkastuuli puhalttaa mekkoni lävitse. Sataa lunta.

Kohotan katseeni tyttöön. Hänen siipensä vuotavat verta.

”Oletko sinä enkeli?”

Tytön harmaissa silmissä kimaltaa kyynel. Ei sanoja, nyökkäys vain.

Kotona minulla on enkelitaulu. Se on kaunis. Taulun enkeli on tehty valosta, ja hänen vaatteensa hehkuvat samettia. Tämä enkeli on erilainen.

Saavumme tielle. Autot ajavat yössä ohitsemme. Yksinäisiä valoja pimeydessä, matkalla kotiin. Kuten minäkin.

Hangessa istuu nuhjuinen mytty. Se katsoo meitä, mumisee. Enkeli vie minut nopeasti sen ohitse.

”Ethän anna hirviön viedä minua?”

Enkelin silmissä häälyy suru, mutta hänen katseensa päättäväinen.

”En anna, lupaan sen.”

Uskon enkelin sanaa. Hän katsoo minua kysyen. En ole varma miten vastata.

”Minun isäni teki pahoja asioita. Muistan miten hän huusi ja satutti minua ja äitiä. Pakenin aina takapihalle, juoksin nopeammin kuin tuuli pensasaidan taakse. Siellä tapasin hirviön. Se lupasi olla tukenani, suojella minua.”

”Hirviöt eivät suojele, ne valehtelevat.”

Enkelin sanat eivät toru, eivät moiti. Hän ymmärtää minua, hän on erilainen kuin aikuiset.

”Oletko sinä kohdannut hirviötä?”

Enkeli kohottaa katseensa lumiselta tieltä. Kauempana joen poikki kulkee silta, sen valot

loistavat kuin tähdet. Valaistu polku mustan veden yllä.

”Olen.”

Tunnen sydämeni vapisevan pelosta. Puristan tiukemmin enkelin kättä.

”Miten sinä pakenit?”

Enkeli väistää katsettani, häivyttää kasvonsa katulamppujen loisteelta, mutta aavistan silti hänen kyyneleensä.

”Kuolemalla.”

Puita, talven riisumia. Tunnen paikan, olemme puistossa. Kerran se oli niin vehreä, täynnä linnunlaulua, lasten naurua. Oli kesä. Ei hirviötä, ei painajaisia.

Keinut ja karuselli seisovat hylättyinä. Lumi peittää ruosteisia putkia ja puulautoja, joissa maali jo hilseilee.

”Saanko mennä?”

Enkeli antaa luvan. Riennän leikkikentälle. Varpaani uppoavat hankeen, mutta en välitä pakkasesta. Tartun karuselliin ja otan vauhtia. Akseli pyörähtää naristen, lumihiihtaleet kieppuvat. Ympäri, ympäri yhä uudelleen. Kiljahdan riemusta.

Loikaan pois juuri ennen kuin vauhti pysähtyy. Lumi pölyyää. Näen kuinka enkeli katsoo minua. Hän hymyilee, muttei surullisena. Hymyilen takaisin ja juoksen keinuille.

Tartun kohmeisiin ketjuihin ja potkaisen laudan vauhtiin. Hetkeksi maa katoaa jalkojeni alta, ja tunnen lentäväni. Ylös, alas. Taivas ja hanki vaihtavat paikkaa, puut kiepsahtavat nurin kurin.

Näen sen ensimmäisen kerran pää alaspäin. Hidastan vauhtia ja katson uudelleen. Tiellä seisoo joku. Se katselee minua. Lumisade häivyttää sen ääri viivat muodottomiksi.

Putoan keinusta. Kuulen kuinka kangas kahisee. Käsi tarttuu minusta kiinni ja nostaa hellävaroin jaloilleni.

”On aika lähteä.”

Enkelin askel on kevyt, pysyn hädin tuskin hänen rinnallaan. Kompuroin, mutta enkeli auttaa minut ylös.

Käännyn katsomaan. Hahmo seuraa meitä. Se huutaa jotain. Tuuli sekoittaa sanat.

Tiedän kuitenkin, mikä se on. Se, jonka kerran päästin lähelleni, jota pakenin. Se sen täytyy olla.

Hirviö.

MAAN KORVESSA KULKEVI LAPSOSEN TIE
HÄNTÄ IHANA ENKELI KOTIHIN VIE
OI LAPSI ETHÄN MILLOINKAAN OTTAAKAAN VOIS
SÄ KÄTTÄSI ENKELIN KÄDESTÄ POIS

Kaksi tyttöä seisoo leikkikentän laidalla. Heistä toinen juoksee karuselliin. Mitä he tekevät pakkasessa tähän aikaan yöstä?

Yksinäinen kulkija lähtee kävelemään vanhempaa tyttöä kohti. Tässä on jotain outoa.

Hän kävelee hiljaa, jottei pelästyttäisi heitä. Silti hänet huomataan. Tyttö menee toisen luo. He pakenevat, juoksevat paljain jaloin.

Kulkija lähtee heidän peräänsä, pyytää pysähtymään. Hän näkee tyttöjen selän. Toisella heistä on siivet, pienet ja repaleiset.

Puisto jää taakse. He saapuvat sillalle. Jäätä ja lunta virtaa alhaalla mustassa vedessä.

Tytöt pysähtyvät. Siivekäs seisahtuu pienemmän eteen. Suojellen.

”Älkää juosko karkuun. En minä teille pahaa aio.”

”Ei kuunnella sitä!” pienempi tyttö sanoo.

”Missä teidän vanhempanne ovat?”

Kulkija astuu lähemmäs. Tyttö kiljaisee. Hän riuhtaisee itsensä suojelijansa otteesta. Juoksee tien yli. Siivekäs tyttö rientää hänen peräänsä.

Rekan valokiila valaisee pelästyneet kasvot. Jarrut kirskahtavat. Liian myöhään. Tyttö rusentuu auton alle.

Kulkija kiertää rekan, etsii toista tyttöä katseellaan. Tämä on kaatunut polvilleen jäiseen asfalttiin. Kiljuu kauhuissaan.

”Sinä tapoit hänet!”

Rekankuljettaja astuu ulos hytistä. Hänen kasvonsa ovat järkytyksestä kalvakat, suu sopertaa jotain, kädet vispaavat avuttomina. Autoja pysähtyy paikan ympärille. Haaskansyöjiä haistaessaan veren.

”Se oli vahinko. Hän ei huomannut...”

Tyttö konttaa, pakenee. Hän nousee vapiseville jaloilleen, ottaa tukea kaiteesta.

”Hän aikoi viedä minut kotiin. Hän auttoi minua.”

”Kuuntele minua. Ei ole mitään pelättävää. Minä voin viedä sinut kotiin.”

Tyttö painautuu kaidetta vasten. ”Mene pois! En tahdo sinua lähelleni! Olet hirviö!”

Hän ponnistaa, nousee kaiteen yli. Ihmiset huomaavat heidät. Moni soittaa hätänumeroon, jotkut avaavat puhelimen kuvatakseen.

”Tule heti pois sieltä!”

Tyttö itkee, pudistaa päätään.

Hän päästää irti. Kulkijan huuto hukkuu kosken jylinään. Virta nielee tytön hennon ruumiin.

Ambulanssi ajaa paikalle sireeni ulvoen. Vähän sen jälkeen saapuu poliisiauto.

Siivekkään tytön ruumista ei löydetä. Verta on roiskunut pitkin hankea ja rekan nokkaa. Muiden kauhistellessa kulkija silmäilee verilammikkoa. Siitä erkanee pienten punaisten jalanjalkien vana. Hän yrittää seurata sitä, mutta polku katoaa pian kaupungin uinuvaan yöhön.

Kukaan ei uskoisi, vaikka hän kertoisi mietteistään. Todisteet on kirjoitettu verellä, mutta ne peittyvät pelkoon ja suruun. Mutta kulkija tietää salaisuuden, jonka harva ymmärtää. Se riittää hänelle.

Kuu valaisee synkkää metsätietä. Nuori poika tarpoo hangessa, taluttaa mopoaan.

Pakkanen kiristyy. Poika ei tunne enää sormiaan. Hän pysähtyy lepäämään. Yrittää vielä käynnistää moottoria. Se ei äännähdäkään.

Edessäpäin tiellä seisoo utuinen hahmo. Poika siristää silmiään. Lumisateen keskeltä ilmestyy pieni tyttö. Hänen valkeat hiuksensa ja vaatteensa ovat jäätyneet, kasvot ovat kuuran peittämät. tytön olkapäiden takaa työntyy kaksi puhtaanvalkoista siipeä.

Tyttö kävelee pojan luo ja ojentaa kätensä.

Kirjoittajasta

Charles Goyle (s.1990) on kotoisin pihlajapuiden ympäröimästä kylästä, tummavetisen järven rannalta. Luonto on tärkeä osa hänen elämäänsä, se puhuu hänelle, kertoo kauan sitten unohtuneista tarinoista. Hän maalaa ne mielensä siveltimellä kirjaimiksi ja puhalttaa sanoihin elämän hengen.

Goyle katselee maailmaa tarkkailijana, jonka sielu on peräisin 19. vuosisadalta. Reinkarnaatio on tuonut tullessaan mielenkiinnon ja palavan intohimon steampunkia, gotiikkaa ja viktoriaanista kulttuuria kohtaan. Tämä näkyy hänen lyijykynä- ja mustetöissään sekä elokuvaharrastuksessaan.

Hän myös rakastaa leipomista, mitä makeampi leivonnainen sen parempi. Suklaa on hänen paheensa.

Goyle on julkaissut puolentusinaa teosta ja kertomusta eri nimillä, sekä ollut mukana useissa projekteissa.

Elämä on opettanut, että unelmat on tehty toteutettaviksi. Tartu vain hetkeen ja pidä hatustasi kiinni. On tullut aika ottaa seuraava askel.

”Jätä se siihen.”

Poika tarttuu hytisten tytön käteen. Hän uskoo näkevänsä unta, harhoja. Ehkä hän näkeekin. Vasta kuoltuaan voi tietää, heräsikö unesta.

Tyttö hymyilee, hän tietää olevansa turvassa. Hän tietää, mitä tehdä, minne mennä. Enää ei hirviö voi löytää häntä.

”Tule. Vien sinut kotiin.”

© Charles Goyle 2012

VALIOJOUKKO

Jaakko Markus Seppälä

© 2008

He olivat aivan tavallisia ihmisiä. Tavallisia miehiä ja naisia, mutta heidän... ei, ei sittenkään aivan tavallisia ihmisiä. He olivat tavallisia ihmisiä. Tavallisia miehiä ja naisia, mutta heidän kunnianhimonsa johti saavutukseen...

Tai, oikeastaan, eivät he olleet tavallisia. Mutta sinne päin kumminkin. Ainakin suhteellisesti katsoen. Tarkoitin, ei heillä kenelläkään ollut mitään kuudenkymmenen orjan kantotuoleja alla, eivätkä he soittaneet työkseen harppuja stadioneilla, eivätkä, herra paratkoon, sentään tehneet ihmiskokeita hyisellä vedellä, väkipyörillä ja vetyperoksidilla. Joten. He olivat melko tavallisia ihmisiä, mutta heidän kunnianhimonsa johti lopulta saavutukseen, joka vangitsi...

No melko ja melko. Täytesana, kyllä. Niin. Eihän se riitä oikeastaan mihinkään, ei se sano mitään tämän herrasväen tapauksessa. Nimittäin kun ottaa huomioon maanmittari Nikolain ja asessori Kaberdenskin taipumukset Padmén suhteen sekä sen, miten nämä alinomaa suhtautuivat ainoastaan hyvää tarkoittavan Zanbar Luun keskustelunavauksiin, on todettava –

Niin, heistä yhden nimi oli Zanbar Luu. Kyllä, Luu. Sellainen kohtalaisen luja elimistön rakennuspalikka. Joten. He eivät olleet suoranaisesti tavallisuudesta poikkeavia ihmisiä. Miehiä ja naisia, mutta he –

No, luu on luu! Luojan tähden, eihän nimi ole mikään syy pitää ihmistä epätavallisena! Mitä siitäkin tulisi? Silloinhan meidän tulisi pitää kummallisina jotakin kaivauksista löydettyä Schilleriä ja Rielkeä, ja Kennedyä ja Polykratesta, Sven Hannawaldia, Carl Barksia, Karl Marxia ja sitä amurilaista ilmakiekonpelaajaa, jonka nimi oli Pak, ja joka sattui olemaan pakki! Ja edellämainitut taas olisivat pitäneet omituisina niinkin perinteisiä nimiä kuin Nikola Nikolai tai Sander Kaberdenski – ei, eivät pitäisi omituisina vain noita nimiä, vaan kerrassaan koko ihmisiä. Näkisivät hyvän maanmittari Nikolain jonkinlaisena epäilyksenalaisena hahmona, välteltävänä, ei-

toivottuna tyyppinä ja minkä takia? Vain sen takia, että hänellä oli epäonni syntyä arbuusinviljelijä Nikolain taloon Turgojak-järven rannalle seitsemäntenä poikana ja ajaa jo ennestäänkin työtaakkansa alle nääntyvä äitiparkansa ennenaikaiseen turmioon. Myönnettäköön, että jo tuolloin Nikolain kynnet kasvoivat ennätysvauhtia, vaikka eivät vielä täyttä mittaansa olleetkaan saavuttaneet (Herran tähden, se vielä olisikin puuttunut!), ja että hän teki jo tuolloin veljeksilleen niitä tietyissä piireissä jo legendaksi muodostuneita pikku kepposiaan, joita hän sittemmin alkoi 'kokeilla' Padméen – mutta, että tuomita nyt nimen perusteella! Sanonpa vain teille, että se ken teistä synnitön on...

Mutta aiheeseen palataksemme, he olivat ihmisiä, joiden kunnianhimo johti suureen saavutukseen. Sitä ennen minun on kuitenkin välttämättä mainittava, miten luonteeltaan vilkas ja aina käytännöllinen Padmé otti tavan takaa – äsken varsin perinpohjaisesti käsittelemämme, kiitos siitä teille, arvon kuulijajoukkoni – herra Luun siipiensä suojaan, vaikka heidän keskinäinen ikäeronsa olisi antanut olettaa jotain aivan päinvastaista. Huolimatta tämän valiojoukkomme yhteisestä päämäärästä, joka todellakin muutti koko maailman (vaikka useimmat teistä nykypäivän kasvatteina sitä tuskin huomaavat ajatella), ystävämme Zanbar ei suinkaan ollut maanmittarin ja asessorimme suosiossa (mikä johtui todennäköisesti samanlaisista typeristä ennakkoluuloista, joita tietyt ihmiset viljelevät esimerkiksi sellaisten pintapuolisten seikkojen, kuten nimien, perusteella. Zanbarin tapauksessa varsinaisena katalyyttinä lienee kuitenkin toimineet itsepintaiset huhut sekä hänen harjoittamastaan santeriasta että Turgojakin hautausmaan vähittäisestä tyhjenemisestä ihmisperäisen materiaalin jäänteistä – huhut, joita ei koskaan voitu osoittaa tosiksi!). Silti, tuolloin simultaanitulkkinakin toiminut Padmé toi kaivattua tasapainoa joukkion sisäisiin voimasuhteisiin, jota ilman arvon herra Luu ei todennäköisesti olisi pystynyt pitämään puoliaan Nikolain ja

Kaberdenskin toisinaan julmaksikin äitynyttä hevosenleikkiä vastaan.

Tuo huolenpito myös lähensi Zanbarin ja Padmén välejä tavalla, josta parhaiten kertovat tapahtumat siltä yöltä, jona Zanbar ja Padmé pitivät vahtia seurueen teltan ulkopuolella, viimeisen ruohotasangon laidalla (joka, kuten hyvin tiedämme, sijaitsee nykyisen Kberdjanskj'n kalderan laidalla. Oikeammin kalderan nimi kuuluisi tietysti Kaberdenskin kaldera – seikka, jota ei liiaksi voi painottaa – mutta kiitos kanonisoinnin aikaan vaikuttaneiden armenialaisten kirjankopioitsemoiden – pffft! Niistä minun lienee turha puhua sen enempää). Voimme vain kuvitella, miten valtavana kuu kumotti noiden poikkeuksellisten olosuhteiden vallitessa, ja miten sen voimistama Coriolis-ilmiö sai Viimeisen tasangon vihertävän heinikon kuiskimaan tuulessa. Voimme vain kuvitella, miten tähtimereen piirtyvät revontulet räätisivät hangatessaan maan magneettikentän viimeisiä, hiipuvia jäänteitä. Voimme vain kuvitella, miltä Padmén pieni, pullea käsi tuntui Zanbarin ajattomissa sormissa, kun tämä nykäisi rakkaan luupiikkinsä siitä, missä se oli kasvattanut rustoa ympärilleen jo puolen vuosisadan ajan, asetti sen hellävaroen Padmén kämmenelle ja sulki naisen sormet yhtä kerrallaan koskettaen tuon arvokkaan esineen ympärille. Valitettavasti tämä kaikki päättyi tragediaan.

Heidän kunnianhimonsa toden totta johti saavutukseen, joka vangitsi maailman mielenkiinnon ennenkuulumattomalla tavalla (ja jota ilman näitäkin muistiinpanoja pitelisi käsissään ehkäpä jonkinlainen viiksekäs, kouruselkäinen lisko). Mutta henkilökohtaisella tasolla he eivät olleet niin onnekkaita. Ei ole väärin sanoa, että tämä murhenäytelmä paitsi tuhosi heidät yhden kerrallaan, myös suisti joukkion siitä kuolemanjälkeisestä kunniaista ja maineesta, joka heille eittämättä olisi kuulunut.

Kyllä, kyllähän he ovat suuria nimiä edelleen – utterien historian tutkijoiden keskuudessa. Mutta jos olisimme eläneet tuolloin, noina kummallisina, resonoivina, viimeisten purkausten jälkikaikuja vielä jymisevinä, epävarman odotuksen täyttämänä, niin monen läheisen kuoleman tuoman surun, mutta myös kirjaimellisesti koko maailman pelastumisesta johtuvan ilon päivinä, olisimme voineet tarkkailla nelikkoamme intiimisti – hieman liiankin intiimisti, sillä olihan tuohon aikaan tapana seurata (ainakin ennen suurta verkkojen romahdusta) niin sanottujen ihotallentimien välittämää ajantasaista lähetystä, noh, kenestä tahansa mielenkiintoisesta henkilöstä. Ja, voin vannoa, noina päivinä nämä neljä hahmoa olivat enemmän kuin mielenkiintoisia.

Ei ollut kulunut kolmea päivääkään siitä, kun kaikki oli ratkennut äärimmäisen täpärästi (ja jättänyt uhrautuvaisen Kaberdenskin vasenta kättään vaille, muun muassa), ja valiojoukkomme oli palannut Ust-Aldanskiin. Eihän se mikään Omsk ollut, mutta ensimmäinen kaupunki – tai lähinnä vähimmillä vaurioilla selvinnyt raunio hävitysalueen jälkeen. Voitte vain kuvitella kansanjuhlat, jotka vallitsivat jopa kivimurskan täyttämällä kaduilla ja törröttäviksi rosohampaiksi sortuneiden 'pilvenpiirtäjien' keskellä, kun nämä neljä astelivat kaupunkiin. Jo illalla järjestettiin soihtujen valaisemalla aukiolla kaupungintalon vielä savuavien jäänteiden edessä pidot, joissa ei villisiasta, viinistä ja verimatarasta ollut puutetta. Kansanjoukko ylisti ja kestitsi pelastajiaan kuin viimeistä päivää – tai tässä tapauksessa, ensimmäistä päivää; uutta, ensimmäistä päivää maapallolla, joka kuin ihmeen kautta oli saanut toisen mahdollisuuden, jota se ei ollut ansainnut. Suurimman osan kiitoksesta keräsi duo Nikolai-Kaberdenski, ja tämä ansioton vaakakuppien kallistaminen näiden fyysisen toiminnan miesten hyväksi jatkuu tänäkin päivänä, ainakin asiaa ainoastaan pintapuolisesti tuntevien keskuudessa. Mutta tuolloin eivät osattomiksi jääneet myöskään nokkela Padmé, eikä edes äärimmäisen

syrräänvetäytyvä Zanbar Luu. Selviytymisen, juhlan ja riemun päihdyttämänä ja rohkaisemana, kun soihdut roihusivat komeimmillaan, kun parhaiden ruukkujen sinettejä vasta auottiin, Luu otti Padmén käden omaansa ja kysyi ohuella, aukion kivistä luurangon kuiskeena kaikuvalla äänellään läheisintä ystävänsä ikuisiksi kumppanikseen. Legenda kertoo, kuinka Padmén siniset jääsilmät väistivät aavistuksen ajaksi Zanbarin vihreänä hehkuvaa katsetta ennen kuin hän vastasi ‘tahdon’.

Siitä, mitä tapahtui myöhemmin yöllä, on säilynyt vain fragmentteja. Kerrotaan Zanbarin (kenties ylimääräisen ruukullisen kumottuaan) epähuomiossa astelleen – ei suinkaan omaansa – vaan sydämensä valitun huoneeseen, vaikka ennen seuraavaksi päiväksi kaavailtuja seremonioita sulhasen ei missään tapauksessa ollut lupa nähdä tulevaa morsiantaan. Kerrotaan, että Zanbar uskoi ja noudatti näitä vanhoja kunniakäsityksiä hyvinkin tarkkaan (kenties epäonnistuneena yrityksenä päästä matkakumppaneidensa suosioon), eikä tätä arviota ole mitään syytä epäillä. Kerrotaan, että juuri siksi Padmé ja hänen kumppaninsa olivatkin niin varomattomia, eivätkä huomanneet tulijaa ennen kuin tämä oli seissyt ovelta hyvän aikaa ja kuullut Padmén jokaisen nautinnollisen ähkäisyn, Padmén “Vielä viimeisen kerran, orhini”- huudon. Sekä Nikolain vastauksen “Mitä vielä, tästähän tämä vasta alkaa”, mihin Kaberdenski oli yhtynyt remakalla naurullaan, vaikkakin käsipuolena ja toipilaana hän arvioiden mukaan olikin sillä erää jättäytynyt – noh, toisen kätensä varaan.

Mitä sitten tapahtui? No, voitte mennä luennon jälkeen tarkastelemaan vanhaan kunnan katedraaliimme esimerkiksi Veritriptyykkiä tai Viimeisten pasuunain kosta, mikäli haluatte graafisen kuvauksen. Kyllä, kyllä, vaikka taideteokset itsessään kuvaavat aivan eri hahmoja (ja hyvin paljon hatarammalla pohjalla olevan myytin hahmoja kuvaavatkin, jos saan mainita), niiden innoittajana ja alkulähteenä on toiminut, ei mikään muukaan kuin kaltoin kohdellun herra

Luun viimeinen yö keskuudessamme. Ja se oli itse asiassa viimeinen yö myös Nikola Nikolaille, joka niin ikään poistui tästä maailmasta (joskin hieman ymmärrettävämällä tavalla, kuten kohta teille kerron) – Sander Kaberdenski kuoli vasta viikkoa myöhemmin, mikä on yksi todistus lisää hänen äärimmäisestä sitkeydestään. Niin, eihän Nikolain kuolintapa sinänsä mitenkään tavanomainen ollut. Ohutsuolen punominen Aristobuloksen solmulle tuskasta todennäköisesti rajusti nytkivän ruumiin ympärille vaatii verratonta sorminäppäryyttä, mitä ilmeisesti Zanbar Luulla piisasi. Nikolain kuuluisia kynsiä puolestaan ei kuolinpaikan lähistöllä näkynyt, kaikkein vähiten ruumiilla itsellään. Mutta vaikka Nikolain vähemmän miellyttävä tapa päättää päivänsä tunnetaan hyvin, Luun viimeisistä vaiheista on jäljellä vain legendoja.

Mitä todennäköisimmin ääriään myöten juopuneen kadunmiehen anekdootin mukaan luiseva hahmo oli astunut häätalon ovesta vaiti. Hiljainen hahmo oli liikkunut hitaasti kohti aukion keskustaa, kuin leijuen, ja näytti siltä niin kuin synkeä usva olisi seurannut viittana hänen perässään pimentäen jo ennestään hiipuvien soihtujen valossa himertäneen aukion hiilenmustaksi. Vain kaksi vihreää epätoivoista, raivoavaa tulikuulaa loisti pimeydessä. Aukion keskellä varjo pysähtyi. Se näytti kaivavan lanteillaan riippuvasta pussista jotain. Sanat tulivat hitaasti. Ääni, joka ne lausui, oli ontto. Kuin jättimäisen hämähäkin tyhjiin imemä ihmisen kuori olisi yrittänyt puhua. Se kähisi “Fang... Allansia... Myurr...”.

Huikaiseva, polttava valonvälähdys. Valtava halkeama oli repeytynyt maahan. Harvat aiemmista mullistuksista ehjinä säilyneet olkikatot roihusivat tulella. Kaikki pitopyödän ääressä nuokkuneet, maahan seiniä vasten sammuneet ja ovenpielissä oksentaneet juhlijat olivat kadonneet kuin tyhjyyteen. Niin oli myös Zanbar Luu.

Mutta todennäköisimmin ‘Legenda Luun viimeisistä hetkistä’ on täyttä roskaa ja hyvän kertojan juttuunsa vapaalla kädellä reippaasti annostelemaa ns. Aldanskin-lisää. Ah, kellot.

Nuo säännölliset ystävämme, jotka pitävät meidät suojassa barbarian viidakolta. Ensi kerralle, valmistelkaa viiden sivun essee aiheesta Käänteet, mullistukset ja myytit... Ai, mitä Padmélle tapahtui? Merkintöjä siitä, mitä Zanbar hänelle teki, ei ole säilynyt. Mutta hänet löydettiin hävitetyistä häähuoneesta. Istumasta korkealta tuolilta, symmetrisesti aseteltuna yhtä etäälle sekä Nikolain ruumiista että kituvasta Kaberdenskista. Siinä hän istui, istui ja katsoi herkeämättä jonnekin kauas, jonnekin minne muut eivät näe. Padmé ei reagoinut huutoihin, ei kysymyksiin, joita ensimmäiset paikalle

ehtineet kysyivät, ei vastannut kosketukseen. Hän istui vain, ihmispatsaana. Elävänä, hengittävänä, liikkumattomana. Lopun ikäänsä.

Muistakaa essee, viisi sivua.

© Jaakko Markus Seppälä 2012

Kirjoittaja teroittaa par'aikaa Uigeadail-heimon viimeisen sokean klerikon siunaamaa kaksiteräistä +8 AP claymore-miekkansa, jotta voisi syöstä sen Mustan Törnin valtiaan, Balthus Diren, sysimustaan sydämeen. Miekan nimi on Justice

© Miro Jali / The Art of Design

© Banu Samanci | Dreamstime.com

KOKEILIJA

Olli Penttinen

Moy huokaisi syvään; hän ei ollut lainkaan yllättynyt kaasuhuoneen vaikutuksesta Lak’iin. Hän saattoi vain olla kiitollinen siitä, että ihon alle istutettu lääkärinlupa esti kaasun imeytymisen – ties millainen raakalainen hänestä olisi tullut. Hän oli toki kerran kokeillut, miltä se tuntui, osana koulutustaan, mutta tuokin oli ollut pelkkää simulaatiota. Hänen vartalonsa ympärille tiukasti napitettu, kovaksi prässätty asunsa kahisi äänekkäästi, kun hän viittasi kahta hoitajaa hakemaan idioottimaisesti virnuilevan potilaan pois marmoripatsaan jalkovälistä.

”Mitä nyt, kaverit? Ei kai tämä vielä ollut tässä! Hei, älkää nipottako, ilta on vasta nuori!”

Siltähän sinusta tuntuu, sitä en epäile, Moy ajatteli. Mutta tuskin tajuat itsekään kuinka monesta paikasta meitä on pyydetty poistumaan – tämän illan aikana!

Lak aloitti saman vanhan murjotuksensa matkalla parkkipaikalle. Hänen hyvä tuulensa kuitenkin palasi lähes välittömästi, ja pian hän laukoi karkeita vitsejään takapenkiltä käsin. Vitsailukin vaihtui kohta itsenäiseen tirsकुmiseen, kun muiden naurua ei kuulunut.

Tämä oli askarruttanut Moy’a jo siitä päivästä lähtien, kun hän oli ensimmäistä kertaa tavannut potilaansa. Tähän yksilöön verrattuna jopa nykyajan sivistyneen maailman ihmiset vaikuttivat suorastaan pitkävihaisilta. Moy halusi kovasti uskoa, että eriskummallisen käytöksen takana oli jokin rakenteellinen poikkeavuus, mutta kokeet eivät olleet paljastaneet minkäänlaisia viitteitä sellaisesta (hän oli kuitenkin vaatinut säännöllisten testauksien jatkamista, ihan vain varmuuden vuoksi).

Oli miten oli, Lak näytti olevan immuuni

pettymyksille, kykenevä huuhtomaan hetkessä viimeisetkin ärtymyksen rippeet mielestään kuin ulosteet vessasta. Potilaan kertakaikkinen huolettomuus paitsi huolestutti ja vihastutti Moy’a, se myös tavallaan kiehtoi häntä. Puhtaasti lääketieteellisenä ilmiönä tietenkin... Vaikka hän ei suostunut myöntämään sitä itselleen, toisinaan hän melkein kadehti tuota yliluonnollisen hyväntuulista pask... henkilöä.

Joskus Lak’n kanssa vietetyn päivän päätteeksi, ennen nukkumisen aloittamista, Moy tunsu mielensä syvyyksissä outoa haikeutta, ja jostain syystä hänen mieleensä tulvi kasoittain muistoja: kuvia ja hajuja ja ääniä hänen kaukaisesta lapsuudestaan. Joitakin niistä hän ei ollut edes aikaisemmin kyennyt muistamaan. Nämä tutut mutta silti vieraat näytökset hänen päänsä sisällä saivat hymyn ilmestymään hänen kasvoilleen. Niin hän ainakin kuvitteli, näki mielessään naamansa kääntyneenä pieneen hymyntapaiseen.

Enemmän ne kuitenkin karmaisivat häntä. Oli liian hämmentävää yhtäkkiä huomata, kuinka omasta mielestä saattoi nousta materiaalia kuin itsestään. Niinpä hän yleensä heti todelliseen maailmaan havahduttuaan alkoi hamuilla vihreää purkkia yöpöydältään – ja sitten aloitti nukkumisen.

Luultavasti tämä oli yksi noista illoista, Moy arveli katsellessaan miitteliiänään Lak’n iltatoimia. Hymyillen, tottakai, Lak puheli huoneessa olevien hoitajien kanssa ja riisui sukkiaan ja mutusteli illallistaan – ja tanssahteli samalla radion tahtiin. Näky toi Moyn mieleen vanhat maniapotilaista tehdyt kuvatallenteet, joita hän oli nähnyt koulutuksensa aikana.

Paitsi että Lak vaikutti olevan oikeasti onnellinen. Hän ei kärsinyt... mistään lääketieteellisestä vaivasta. Itse asiassa Moy oli viimeaikoina alkanut epäillä, että tämä ei oikeastaan kärsinyt mistään, vaan kyse oli jostain aivan uudesta ilmiöstä, jota hänellä oli kunnia ensimmäisenä dokumentoida. Moy ei itsekään täysin ymmärtänyt, mistä ihmeestä

voisi olla kyse, ja välillä potilaan käytös tuntui täysin satunnaiselta ja järjettömältä. Hänen potilaassaan oli jotain vialla, mutta hän ei olisi millään tahtonut muuttaa tai parantaa sitä. Ei, hän ihaili tuota järjettömyyttä ja janosi päästä sen luokse yhä uudelleen.

Kun molemmat hoitajat olivat poistuneet huoneesta, Lak ilmestyi ovensuuhun ja katsoi Moy'a suoraan silmiin kasvoillaan niin sydämellinen ja empaattinen ilme, että Moy meni hetkeksi hämilleen. Seuraavaksi hänen selkäpiissään kиеmurtelivat kylmät väreet, kun Lak puhui:

”Sinä pärjät ihan hyvin. Kaikki tulee kääntymään parhain päin.”

Lak katsoi vielä Moy'a hymyillen olemattoman pientä, hieman surullista hymyään ja katosi takaisin huoneeseensa. Hetken päästä valot sammuivat, mutta Moy saattoi vielä kuulla, kuinka hän liikkui ympäri huonettaan... Tanssiaskelin?

Kun Moy sinä iltana saapui makuutilansa luokse, hänen ei lainkaan tehnyt mieli mennä sisälle. Hän tunsi olonsa varsin levottomaksi. Hän epäröi pitkän tovin oven edessä avain kädessään katsellen ympärillään leijuvaan pimeyteen ja hiljaisuuteen. Laipion viikkohuolto oli vielä kesken, hän huomasi: yksi kiekko oli poissa paikaltaan, ja sen tilalla oli valtava aukko, josta Moy näki osaksi tummansinisen, osaksi lähes mustan alueen, jolle oli ripoteltuna tähtiä niin runsaasti, että paikoin se näytti kirkkaalta sumupilveltä. Ilman erityisempää syytä hän alkoi pohtia, kuinka monta tähteä tarvittiin saamaan aikaan tuollainen kirkkaus. Hän lensi mielessään tuon sumun läpi ja laski kaikkia miljardeja, biljoonia tähtiä. Hänen näkökenttensä täyttyi tähdistä, hänen mielensä täyttyi tähdistä, hän tunsi tähdet ihollaan, ja silti hän ei pystynyt laskemaan niitä kaikkia. Liian paljon tähtiä, hänen

mielensä hukkuisi niihin.

Ajatus katkesi. Moy jäi vielä hetkeksi seisomaan ovensa ulkopuolelle silmät suljettuina, ajattelemta yhtään mitään, hengittäen syvään ja rauhallisesti. Sitten hän avasi oven ja astui sisään tuntien itsensä äkkiä hyvin nälkäiseksi. Ei hän tuntenut nälkää ravitsemuksellisessa merkityksessä, vaan hänen mielensä oli nälkäinen, ajatuksensa kirkkaat, ja hän huomasi voivansa yllättävän hyvin, suorastaan erinomaisesti. Ja heti tämän huomattuaan häntä puistatti. Mitä järjettömyyttä! Hän oli luultavasti viettänyt liikaa aikaa Lak'n elämää seuraten.

Jälleen sängyllä maatessaan hän hymyili päänsä sisällä, kun tunsi nuoruutensa tuoksun; monet kodikkaat, himmeästi valaistut kaasuhuoneet; kunnan vanhanajan ruoka; Nok'n hiusten tuoksu...

Toisena koulutusvuotenaan hän oli nähnyt uuden tytön harhailemassa opiston käytävillä ja mennyt tarjoamaan apuaan. Tyttö oli eksyneen näköinen ja ilmeisen ihmeissään moninaisten kylttien merkityksistä, ja kun Moy selitti niitä parhaansa mukaan, tyttö katsoi häntä kuin idioottia, entistä hämmästyneempänä. Kuin puheenaihetta vaihtaakseen tyttö ojensi kätensä ja esitteli itsensä: hänen nimensä oli Nok. Sinä päivänä he kulkivat yhdessä laitoksen käytäviä ja puhuivat säännöistä ja rajoituksista, joita tuli koulutuksessa noudattaa – tai ainakin Moy puhui, tyttö vain katseli häntä uteliaasti ja hymyili. Moy'a hieman häiritsi, ettei tyttö näyttänyt lainkaan keskittyvän, mutta hän tunsi velvollisuudekseen jakaa ohjeita juuri koulunsa aloittaneille.

Näin jatkui muutaman viikon ajan. Aamuisin Nok oli häntä vastassa ulko-ovella ja iltaisin toivottamassa hyvää yötä, aina yhtä hilpeänä. Moy oli ollut hyvin hämmästyntynyt Nok'n tultua mukaan kuvioihin. Kun hän puhui ja tyttö tuijotti häntä lakkaamatta, hän harhautui ajatuksiinsa kuin joku olisi äkkiä keskeyttänyt hänet. Kun tyttö hymyili, hän melkein tunsi itsekin hymyn

kasvoillaan. Monta kertaa hän yritti kuvitella, miltä hymyileminen tuntuisi, mutta alkoi voida pahoin heti kun oli pääsemässä jyvälle.

Kerran Nok otti kiinni hänen kädestään ja katsoi häneen kaivaten. Juuri kun tyttö oli aikeissa sanoa jotain, Moy irrotti hänen otteensa ja selitti, että säännöt kielsivät kontaktin laitoksen tiloissa, sillä nuoremmat opiskelijat voivat saada kummallisia ideoita. Nok oli ilmeisesti väsynyt ja turhautunut, kun ei vielä kukaan ollut oppinut kaikkia näitä sääntöjä, sillä nyt hän purskahti itkuun ja alkoi huutaa käsittämättömyksiä roboteista ja... ties mistä. Moy tiesi tällaisten purkausten olevan merkkejä klassisesta hysteriasta. Vastaavanlaiset episodit olivat yleisiä vanhempiensa kasvattamalla yksilöillä, hän muisti opintojensa alkeista.

Nok'n kanssa liikkuminen oli pannut liikkeelle juoruja Moy'n itsensäkin poikkeuksellisesta käytöksestä. Nuoremmat opiskelijat väittivät aika ajoin hänen tehneen asioita, joita hän ei itse missään nimessä myöntänyt. Ainakaan hän ei muistanut. Tuntui omituiselta, että muut keksisivät päästään jotain tuollaisia. Luultavasti ei ollut kyse mistään vakavammasta kuin oppimattomien nuorukaisten karkeasta vitsailusta.

Se oli viimeinen kerta, kun hän näki Nok'n. Tyttö vaihtoi koulutuspaikkaansa ja muutti pois. Aika ajoin Moy pohdiskeli tätä eriskummallista käytöstä etsien sille selitystä lääketieteen maailmasta, mutta tällaisina hetkinä, kun hän makasi silmät suljettuina makuutilassaan, hän vain halusi nähdä taas Nok'n, olla tämän seurassa edes pienen hetken. Moy mietti, missä Nok oli tällä hetkellä, mitä hän teki, miltä hän näytti, mitä hänellä oli yllään...

Moy'n oli pakko avata nopeasti silmänsä, sillä hänen vatsansa melkein kääntyi ympäri. Makuutila tuntui pyörivän, ja kylmä hiki alkoi nousta hänen iholleen. Käsi löysi nopeasti purkin yöpöydältä, ja nyt oli aika aloittaa nukkuminen – ainakin hän olisi siten turvassa aamuun asti.

Aamulla asuinrakennuksen vahtimestari tervehti Moy'a kummallisen näköisenä ja kysyi tämän vointia. Kun Moy vakuutti olevansa ihan tavanomaisessa kunnossa, mies kertoi hänen pyöriineen unissaan, ja että oli kuullut hänen huoneestaan huutoja tultuaan tarkistamaan tilannetta. Moy ei tietenkään muistanut mitään tuollaista eikä ottanut ukon puheita vakavasti. Hän astui kädellään huitaisten kävelyradalle ja lähti astelemaan kohti klinikkaa.

Lak nukkui vielä, kun Moy saapui hänen huoneensa ovelle. Hän käski hoitajia herättämään potilaan ja katseli kiinnostuneena. Aluksi Lak oli tokkurainen ja pälyili ympärilleen, mutta tunnistaessaan kasvot hän ilahtui ja ryhtyi juttelemaan innoissaan unistaan ja muista omituisuuksistaan. Hän jopa hyppäsi sängyltään ja siirtyi kuperkeikalla pesualtaan luokse vilkaisten sitten hoitajia leveästi virnistäen. Kun aamupesä oli ohi, Moy tuli huoneeseen ja kysyi tavanomaiset kysymyksensä. Tämän jälkeen Lak ryhtyi nauttimaan aamiaistaan, ja Moy'lla oli aikaa tarkistaa päivän aikataulu.

Häntä epäilytti hiukan viedä Lak kadulle, sillä se olisi ensimmäinen kerta pitkään aikaan, eikä hän osannut aavistaa miten potilas reagoisi. Niinpä hän päätti ottaa mukaansa kahden sijasta neljä hoitajaa. Vaikka Moy oli jossain määrin oppinut varautumaan yllättäviin tilanteisiin, hän tiesi, ettei kukaan voinut valmistaa itseään Lak'n kaikkiin outoihin päähänpistoihin.

Joukko poistui hissistä katutasossa ja astui kävelyradan vasemmalle puolelle. Hänen siruunsa tuli tiedot kävelyliikenteestä: kadulla oli nyt varsin rauhallista mutta ihmisiä alkoi kasaantua kaakossa, ja kävelynopeus säädettiin kolmeen kilometriin tunnissa. Kuten odottaa saattoi, Lak ei noudattanut sääntöjä (tai edes tiennyt niistä, sillä hän ei kantanut vielä sirua eikä lupasiirrettä; yksi tämän hoidon tavoitteista olikin löytää hänelle sopiva työprotokolla ja -lupa) vaan hyppeli ja tanssahteli ihmisten seassa täysin omin päin.

”Tulkaa jo, kaverit! Ei hidastella!”

Potilas alkoi käydä kärsimättömäksi, Moy huomasi. He eivät pysyisi perässä, jos Lak päättäisi yhtäkkiä vastoin sääntöjä kulkea ihmisjonon ohitse. Ja näin myös tapahtui. Moy katsoi potilaan menoa ja hetken tätä tarkkailtuaan pani merkille, että liikenne sujui mainiosti Lak'n aiheuttamasta häiriöstä huolimatta. Lak itse tajusi pysähtyä ylityspaikoilla ja odottaa kunnes poikkisuuntainen jono oli mennyt. Moy oli haltioitunut – oliko tuo mahdollista? Hän katsoi vielä pitkän tovin Lak'n perään ja epäröi ja harkitsi. Ja lopulta hän astui sivuun jonosta, jolloin eräs hoitajista alkoi kutsua hänen nimeään äänekkäästi. Moy ei kuitenkaan kuullut mitään. Häntä ei kiinnostanut.

Hän otti aluksi joitakin rauhallisia askeleita ja lisäsi sitten nopeuttaan vähitellen. Seuraavana hetkenä hän jo harppoi pitkin askelin keskellä ihmisjoukkoa ja sai pian potilaansa taas näkyviin. Lak loi silmäyksen häneen ja hymyili, ja Moy hymyili takaisin. Hymyili? Kyllä, tällä kertaa hän hymyili oikeasti. Hänen kasvojensa lihakset vetivät huulet kaarelle, ja se tuntui miellyttävänä kihelmöintinä hänen leukaperissään, kuin hänen kasvonsa olisivat heränneet koomasta. Nyt hän juoksi niin kovasti kuin pystyi ja saapui Lak'n rinnalle. He hymyilivät toisilleen – ei, virnuilivat kuin vajaamieliset – pujotellessaan ihmisten väleistä. Moy tunsi olevansa matalalennossa.

Äkkiä hänen oli pakko hidastaa vauhtiaan ja lopulta pysähtyä kokonaan. Hän voi pahoin, hän putosi polvilleen kadulle ja alkoi yökätä. Lak huomasi Moy'n jääneen jälkeen ja palasi nopeasti hänen luokseen. Hän kyyristyi Moy'n viereen lievästi hymyillen, mutta silmät kyyneliä valuen. Hän laski kätensä Moy'n olkapäälle lohduttaakseen, mutta Moy'n pahoinvointi vain kasvoi. Maahan tuupertuneena hän haukkoi henkeään ja samalla kuvitteli itkevänsä – ja samalla hän itki oikeasti. Hän yritti kiireesti keskittyä uusiin ohjeisiin ja sai poimittua vain

kappaleita niistä.

Kun hän palasi vasemmanpuoleiseen kävelyjonoon, hänen olonsa koheni. Hän tosin tunsi itsensä hyvin uupuneeksi. Hänen silmänsä punoittivat ja vesi valui pitkin hänen poskiaan. Huulissa ja leuassa oli yhä oksennusnokareita. Hän vilkaisi vielä Lak'ia, joka katsoi häneen päättäväisen näköisenä, kääntyi ympäri ja juoksi lähimpään kaasuhuoneeseen. Hän tajusi jollain tasolla ymmärtävänsä Lak'n käytöstä. Yhtäkkiä hän ymmärsi paljon asioita aivan uudella tavalla. Hän suoristi selkänsä ja meni Lak'n perässä.

Siihen mennessä, kun hän pääsi sisään hämärään huoneeseen, pahoinvointi oli kasvanut melkein ylityspääsemättömäksi. Lak istui nurkkapöydässä ja oli jo ilmeisesti rentoutuneessa vaiheessa. Potilas viittoili Moy'a luokseen.

”Tunne sinäkin se. Tunne se.” Lak kehotti, ja Moy ymmärsi mitä se tarkoitti. Olet itse oman itsesi herra, hän muisti Lak'n selittäneen joskus. Minä päätän omasta ruumiistani, ei implantti. Hän oli kuitenkin liian uuvuksissa tekemään enää mitään sellaista. Se oli jo liian myöhäistä hänelle, ja hän tiesi hyvin, että oli vain yksi keino tuntea taas kaasuhuoneen huumaava vaikutus, jota hän oli niin kaivannut. Lak tiesi saman, vaikka olikin turhan toiveikas vanhan lääkärinsä suhteen.

Moy kääri hihansa ja veti leikkurin pukunsa taskusta. Lak katsahti häntä ennemmin hieman pelokkaana kuin yllättyneenä, mutta ei esittänyt vastalauseita. Moy tiesi mitä hänen oli tehtävä, ja Lak oli valmis tukemaan häntä päätöksessään. Irvistäen hän kaivoi siirteen ulos syvältä käsivarresta ja heitti sen raivokkaasti huutaen huoneen perälle. Ja äkkiä hän tunsi vaikutuksen ja oli hyvin hilpeällä tuulella. Kipu käsivarressa ei ollut hävinnyt, mutta se ei haitannut. Sillä hetkellä Moy tunsi olevansa iloisempi kuin koskaan aikaisemmin. Lak hymyili taas, ja Moy hymyili takaisin. Moy nauroi. Hän nauroi niin sydämensä pohjasta, koko palleansa voimalla, että

hän suorastaan hengästy, ja samalla kuuli päänsä sisällä palasia ilmoituksesta, joita hän ei ollut kuulevinaan. Jotain siirteen ja aivokuoren yhteyden katkeamisesta... hermoston sammuttamisesta... Ja hän nauroi yhä, kun maailma alkoi himmetä. Hän nauroi, kun maailma pimeni ja hävisi kokonaan.

Nauru kaikui yhä kaasuhuoneen hämärässä, kun hoitajat saapuivat ja löysivät hihittelevän Lak'n ja maahan tuupertuneen Moy'n.

© Olli Penttinen 2012

Olli Penttinen on jyvaskyläläinen opiskelija

USVA 1/2013
ILMESTYY
HUHTIKUUSSA.
TARJOA TEKSTEJÄ
USVAZINE@GMAIL.COM